

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 — ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμῆς 100. Ἐξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60, ἔξάμηνη 35 καὶ τρίμηνη 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἔξάμηνη 2 καὶ τρίμηνη 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, 611' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην αὐγουστίου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐυριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β' — Τόμος 40ὸς

Ἀθήναι, 23 Σεπτεμβρίου 1933

Ἔτος 55ον. — Ἀριθ. 43

Ο ΜΟΥΣΤΑΚΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ Α. de GERIOLLES

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Πέρασαν μέρες, πέρασαν μῆνες. Ἡ Κυβέλη πάντοτε περιμένε. Ἔιχε χάσει τὴν ἄρεσά της, ἀδυνατίζε. Ὑστερα τὰ πόδια της ἄρχισαν νὰ τρέμουν, καὶ μέσα σὲ λίγους μῆνες γέγρασε γιὰ χρόνια. Τὸ φῶς της ἄρχισε νὰ δυνάταιζε καὶ δὲν ἦταν πιά ἀξία γιὰ τίποτε. Μὰ ὁ ἀπενετικός της φάνηκε καλὸς στὸ πιστὸ ζῶο ποὺ τὸν εἶχε ὑπηρετήσῃ τόσα χρόνια. Καὶ τὴν ἄφησε νὰ ζήσει καὶ νὰ τρώῃ τὸ λίγο ψωμάκι της, ὡς ποὺ ἦρθε ὁ θάνατος καὶ τῆς ἔκλεισε τὰ μάτια ἐπάνω στὸ ἴδιο ἄχυρο ὅπου εἶχε μεγαλώσει τὸ Μούργου της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Ὅταν στὸ στρίψιμο τοῦ δρόμου οἱ ἀποκαμιωμένοι μάγκες ἔκαναν μεταβολὴ καὶ γύρισαν πίσω στὸ χωριὸ τους, ὁ Μούργους κοντοστάθηκε μιὰ στιγμή καὶ σκέφθηκε νὰ κἀνῃ κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο. Μὰ ὕστερα εἶπε μέσα του:

— Μπᾶ, ἄς πάω ὡς τὴν πολιτεία... Ὅ, ἔχω πάντα καιρὸ νὰ γυρίσω!

Καὶ ὅμως! Δίχως νὰ θέλῃ οὔτε ὁ ἴδιος νὰ τὸ ὁμολογήσῃ στὸν ἑαυτὸ του, ὁ κακὸς, ὁ ἀχάριστος, ἔφυγε γιὰ πάντα κι' ἐγκατέλειπε καὶ τὴ μάνα του καὶ τὴν πατρίδα του καὶ τὰ λειβάδια του καὶ τ' ἀρνιά του, γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ τοὺς στρατιώτες.

Ὁ ἥλιος ἔκαιγε δυνατὰ. Σὲ λίγο ὁ σκύλος μας ἔβγαλε τὴ γλώσσα του ἔξω μιὰ πήχη. Ὄσο δὲν ὑποχώρησε. Ἰσα-ἰσα ποὺ θέλησέ νὰ κἀνῃ τὸν καμπόσο. Ζωήρεψε τὸ βῆμα του καὶ σήκωσε τὴν οὐρὰ του ψηλά μὲ καμάρι.

Πρέπει νὰ ὁμολογήσουμε ὅτι, παρὰ τὸν φωτιστὴ ποὺ τὸν στόλιζε μὲ τὰ μητρικά της μάτια ἡ Κυβέλη, ὁ Μούργους μας δὲν ἦταν καὶ τόσο ὠραῖος σκύλος. Τὸ φαί ποὺ τὸν τάττει ὁ φιλάργυρος ἀπενετικός του δὲν ἦταν οὔτε ἀφθονοοὔτε καλὸ, καὶ τὸ σκυλὶ ἦταν ἀδύνατο σὰν τὸν περίφημο Ἀχαμνόνου τοῦ Δὴν Κιχώτη. Ἐκτὸς

— Ἀλίμονο! δὲν θὰ ξαναγυρίσω ὁ Μούργους μου!... (Σελ. 494. στ. β')

ἀπ' αὐτὸ, ἐπειδὴ εἶχε τὴν κακὴ συνήθεια νὰ χώνεται μέσα στοὺς βούρκους γιὰ νὰ κυνηγή τὶς πάπιες, ἦταν πάντοτε γεμάτος λάσπες ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὸ νύχια.

— Μωρέ, χαρὰ στὴν ἀναίδεια! Δὲν κοιτάζει τὰ χάλια ποὺ ἔχει, μονάχα θέλει νὰ μᾶς πάρῃ κι' ἀπὸ πίσω, εἶπε ἕνας ἀπὸ τοὺς γρεναδιέρους τῆς οὐράς.

— Ἐμπρός, ξούστ, τράβα ἀπὸ δῶ!

Οἱ ἄλλοι στρατιώτες τὸν μιμήθηκαν καὶ θέλησαν νὰ διώξουν τὸν παρείσακτο, μὰ ὁ Μούργους δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς σκύλους ποὺ φοβοῦνται εὐκολὰ.

Μόλο ποὺ ἦταν πολὺ μικρὸς ἀκόμη καὶ δὲν εἶχε γνωρίσει ποτέ του παρὰ χωριάτες καὶ γεωργούς, ὡστόσο εἶχε μιὰ ἐνστικτὴ γνώση τῶν ἀνθρώπων.

— Ἄς τοὺς διασκεδάσουμε πρώτα τούτους τοὺς φαντάρους, εἶπε μέσα του, κι' ὕστερα βλέπουμε.

Πῆρε λοιπὸν ἕνα ὕψος ὄλο νάζι, ἔγλυψε τὸ χέρι ποὺ τὸν ἀπειλοῦσε, καὶ δίχως ποτέ νὰ τοῦ τὸ ἔχη κανεὶς μάθει, ἔτσι ἀπὸ μόνος του, στάθηκε σούξια μὲς τῆ μέση τοῦ δρόμου, κουνώντας τὰ μπροστινά του πόδια μὲ τὸν πιὸ ἀστείον τρόπο καὶ κοιτάζοντας παρακαλεστικὰ μὲ τὰ μάτια του. Καὶ τὰ μάτια τοῦ Μούργου ἦταν τὰ ὠραιότερα, τὰ πιὸ ἐκφραστικὰ, τὰ πιὸ ἀνθρώπινα μάτια ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ φανταστῇ.

Ἦταν τόσο ἀστείος καὶ τόσο νόστιμος, ποὺ στὸ τέλος ἕνας φαντάρου ποὺ τὸν ἔκανε γούστο, τοῦ φόρεσε τὸ καλπάκι του στὸ κεφάλι καὶ τοῦ ἔβαλε καὶ τὴν πίπα του στὰ δόντια.

Ὁ Μούργους φτερνίστηκε σὰν ἔνωσε τὴ μπουδιά τοῦ κἀπνοῦ στὴ μύτη του, ἀλλὰ δὲν ἄφησε κίβλας τὴν πίπα ἀπὸ τὸ στόμα, καὶ ὅλοι οἱ στρατιώτες ἔβαλαν τὰ γέλια.

Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούστηκε ἕνα πρόσταγμα: «Ἄλτε!»

Τὸ σύνταγμα θὰ καθόταν λίγη ὥρα νάναπαυθῇ σ' ἕνα λειβάδι.

Ἦταν γιὰ τὴν τύχη τοῦ Μούργου μας.

Τὰ παιγνίδια μαζὶ τοῦ ξανάρχισαν. Τὰ στρατιωτικὰ διασκεδάζουν μὲ τὸ παροικιὰ, καὶ σὲ λίγο ὅλοι ἤθελαν νὰ ἴδουν καὶ νὰ θαυμάσουν τὸ σκύλο.

Ο Μούργος είχε κερδίσει την παρτίδα του. Κανέναν πιά δεν τον έβρισκε βρώμικο και άζηγμο. Απεναντίας δλοι έλεγχν πώς είχε την έξυπνότερη μουρίτσα τού κόσμου και πώς, άν ήταν χτενισμένος και περιποιημένος, δεν θα ύπήρχε φραιότερο σκυλί απ' αυτόν.

Υστερα απ' αυτή την πιστοποίηση, τδ σύνταγμα τον υιθέτησε καμψογονέ, και τδ αξιομηνημνευτο αυτό γεγονός γιορτάστηκε με τδ πλουσιότερο συμπόσιο που είχε γευθεί ως τότε στη ζωή του ο Μούργος. Ένα σωρό στρατιώτες τού πρόσφεραν τδ περισσεύματα της κουραμάνας τους, και μερικοί, πιδ γενναϊόδωροι, τού έδωσαν ως κι απ' τδ τσιρ κι απ' τδ σαλάμι που είχαν μαζί τους.

Από την πρώτη στιγμή ο ήρωάς μας έδειξε πώς ήταν αξιος να κρατήσει ψηλά τη μεγάλη τιμητική θέση που τού είχαν δώσει.

Μόλις μπήκαν στην πόλη, μερικοί δμόψυλοι του έπαιχέρισαν να τόν χαιρετήσουν με τδ σκυλίσιο τρόπο τους, σά να ήταν παλιοί φίλοι. Μά ο σκύλος τού συντάγματος, καμαρωτός και ακατάδεχτος, τούς έδειξε τδ δόντια μ' ένα έκφρασηκό γρύλλισμα που σήμαινε:

— Τραβάτε απ' εδώ, κλανιέρηδες! Έγώ δεν είμαι σάν κι' εσάς.

Και τδ καίμενα τδ σκυλιά τού δρόμου, βλέποντας πώς δεν γινόταν τίποτε, έκαναν κανονική ύποχώρηση, γρινιάζοντας άνάμεσα απ' τδ δόντια τους. Έτσι για τόν τύπο:

— Μωρέ, χαρά στη μουρη! Και μās κάνει και τόν ψηλομύτη.

Δεν τολμοσούν όμως να τόν ενοχλήσουν για δεύτερη φορά.

Έτσι ο Μούργος έκανε θριαμβευτική είσοδο στο στρατώνα, όπου σέ λίγο δεν ένοιωθε καθόλου πια «ξενοούμενο» τόν έαυτό του. Τά περιχωρα μάλιστα τού μαγειριου έγιναν τδ τακτικό λημέρι του.

Την επομένη σχηματίστηκε μεγάλο συμβούλιο στο στρατώνα για να βρεθεί ένα όνομα πετυχημένο που να τού ταιριάζη. Μεγάλες συζητήσεις έγιναν και ο καθένας είχε και τη γνώμη του.

Οι πιδ γραμματισμένοι πρότειναν να τού δώσουν κανένα ήρωικό όνομα. Νά τόν βγάλουν Καίσαρα, 'Αλέξανδρο, Αδύουστο. Δεν ήθελαν να απομακρυνθούν από τις ένδοξες αρχαίες εποχές.

— Τότε να τόν βγάλουμε Ναβουχοδονόσορα! Έκανε δειλά ένας νεοσύλλεκτος.

Γενική πρόγνια υποδέχτηκε την πρότασή του.

Όστόσο, αυτό έκανε νάλλάξη τδ ρεθμα. Τά ήρωικά όνόματα δεν άρσαν πιά. Πέρασαν στη μυθολογία και δλοι οι θεοί τού 'Ολύμπιου αναφέρθηκαν με τη σειρά τους.

Κανένα όνομα όμως δεν ήταν αρκετά φραίο κι' αρκετά χτυπητό.

— Καλέ, έκανε ένας νεαρός τυμπανιστής, που από την προηγούμενη μέρα είχε δείξει μεγάλη αγάπη για τόν τετράποδο θελονότη' γιατί να μην τόν βγάλουμε «Μουστάκας», μιά κι' έχει μάλιστα τόσο φραία μουστάκια: 'Όλοι χειροκρότησαν ένθουσιασμένοι και τδ όνομα «Μουστάκας» έγινε δεκτό με γενική όμορφωιά.

Και τώρα που ο Μούργος πέθανε, ζήτη ο Μουστάκας!

Από την ημέρα εκείνη, τδ καλό σκυλάκι άφροσύθηκε μ' όλη του την ψυχή στους στρατιώτες του. Στο σύνταγμα του μπορεί να μην ήταν πάντοτε πιστός—αυτό δεν ήταν στις συνήθειές του— ήταν όμως πάντοτε πιστός στη στολή κι' έδειχνε δλόψυχη περιφρόνηση για τούς πολίτες που μαζί τους δεν μπόρεσε ποτέ να έρθη σέ κανένα συγχρωτισμό.

Σέ λίγο, ο Μουστάκας έγινε τδ χαϊδεμένο παιδί τών γρεναδιέρων κι' έπαιζε πιά να είναι τδ βρώμικο και ανακαλλιασμένο και τρισάηλο βρωμόσκυλο που πρωτογνωρίσαμε.

Κάθε πρωί, ο αγαπημένος του τυμπανιστής τόν έλουζε δλόκληρο και τόν βούρτσιζε με τη μεγαλύτερη κακετάρια, κι' ο κουρέας τού λόχου, γεμάτος περηφάνια για την τιμητική ύπηρεσία που τού άνέθεσαν, άνέλαβε να τόν κουρεύη, να τόν χτενίση και να τόν μυρώνη μιά φορά την εβδομάδα, ή και συχνότερα άν παρνούσαστόταν άνάγκη.

Έτσι ο Μουστάκας, περιποιημένος, καλοθρεμμένος, έγινε πραγματικά όμορφος. 'Ω, άμοιρη, φτωχή Κυθέλη, άν μπορούσες να τόν δής!

Ναί, έγινε όμορφος, πολύ όμορφος κι' έκανε τιμή στο σύνταγμα του!

Μά όστόσο τα πολλά μεγαλεΐα βλέπουν. Τδ πρώην τοπανόσκυλό μας έγινε περήφανο και ακατάδεχτο σάν τδ παγωνί, και άξιζε κανείς να ιδη με πόση περιφρόνηση κοίταζε, ή μάλλον δεν κοίταζε, τούς συναδέλφους του τούς σκύλους. Ούτε άνθρωπος να ήταν!

— Δέ μου άρέσουν τ' άστεία όταν είμαι στη γραμμή, φαινόταν να λέγ, όταν τδ σκυλιά τού δρόμου, βλέποντάς τον να περνά καμαρωτός μαζί με τδ σύνταγμα του, έτρεχαν να τόν προϋπαντήσουν.

Όσο όμως κρατούσε ψηλά τδ κε-

φάλι του όταν έβλεπε άλλα σκυλιά, μόλις αντίκρυζε τδ μικρότερο ρυάκι, την πιδ άδαθη λακκούβα με νερό, την πιδ άσήμαντη βρώση, έσκυβε και καθρεφτιζόταν με καμάρι σάν τόν παλιό τδ Νάρκισσο, κι' έβρισκε τόν έαυτό του πολύ όμορφο.

Δεν είχε γίνει όμως μονάχα στην έξωτερική εμφάνιση άγνώριστος. Οι γρεναδιέροι είχαν αντίληφθει την έξυπνάδα του και φρόντισαν και για τη μόρφωσή του.

Έτσι, ο Μουστάκας τελειοποίησε τδ «σούζα» του, κι' έμαθε άκόμενη να κάνη τόν πεθαμμένο, να δίνη τδ χεράκι, να πηδάη πάνω απ' τδ σπαθιά, να δείχνη τδ χαρτιά, να ξεχωρίζει τδ πιδ χαριτωμένο πρόσωπο της παρέας, να κάνη τδ σκοπό όπλισμένου μ' ένα ξύλινο τουφέκι. 'Ο ράφτης τού συντάγματος τού έκανε ένα φραιότατο άμπέχωνο, κι' ένας γερολοχίας τόν έκανε να έκτελη με άπόλυτη άκρίβεια όλα τδ στρατιωτικά γυμνάσματα: προσοχή, μεταβολή, έπ' ώμου άριμ! κτλ.

Φορώντας στραβά τδ σκουφάκι του φαντάρου, στεκόταν με την πίπα στο στόμα, που έκανε κιάλας πώς την κρατούσε με τδ χέρι. Και σταυρώνοντας τδ πίσω πόδια του, άκουμπούσε στδν τοίχο κι' έπαιρνε ύφος μερακλή, κόνοντας τούς στρατιώτες να δακρύζουν απ' τδ πολλά γέλια.

Όταν τδ θράδυ, γύρω απ' τις φωτιές τις άναμμένες στο στρατώνα άκούγονταν τρανταχτά γέλια και χειροκροτήματα και ζητωκραυγές, ήταν σίγουρο πώς ο αίτιος όλης αυτής της φασαρίας ήταν ο Μουστάκας που έκανε τδ συνηθισμένα του παιχνίδια.

Αυτό όμως που τόν έδίδασκε καλύτερα απ' όλα τ' άλλα οι παλιοί γρεναδιέροι—έβαλαν όλο τους τδ ζήλο για να τού τδ μάθουν— ήταν την αγάπη και τδ σεβασμό προς τη σημαία.

Τά μαθήματά τους ήταν τόσο τελεσφάρα ώστε ποτέ ο σκύλος τού συντάγματος δεν είδε να παρουσιάζεται ή σημαία δίχως να τη χαιρετίση με ήχηρά γαυγίσματα και με τρελλά πηδήματα. 'Υστερα τη συνώδευε με ύφος επίσημο και σοβαρό, και τότε τίποτα, κανένα κάλεσμα, κανένα χάλδι, κανένος είδους πειρασμός, ούτε κι' ο πιδ ακατανίκητος όπως ή ζάχαρη, δε μπορούσαν να τόν κάνουν να εγκαταλείψη τδ τιμημένο πανί.

(Ακολουθεί)

KIMON AAKIHSZ

Η ΝΤΡΟΠΗ
ΛΑΙ'ΚΟΣ ΘΡΥΛΛΟΣ.

Οί άνθρωποι τού λαού από πατέρα σε παιδί, κι' από παιδί ο' έγγόνοι, διατήρησαν ως τις ημέρες μας ένα πολύ παλιό θρύλλο που μάς ιστορεί αυτά:

Όταν ο θεός έπλασε από πηλό τόν άνθρωπο, τόν καλοκαίταξε κι' άμέσως άρχισε να τού τοποθετη στα διάφορα μέρη του, αλοθήςεις, άρετές και κακιές που τις είχε από πριν όπολογίσει και μαζέψει γύρω του.

Έτσι μέσα στο κεφάλι τού ανθρώπου έβαλε τδ μυαλό, στδ μάτια τήν όραση, στ' αυτιά τήν άκοή, στη μύτη τήν όσφρηση, στη γλώσσα τη γεύση, στην καρδιά τις άρετές και τις κακιές και στην επιφάνεια όλου τού κορμιου άπλωσε τήν άφή.

Άκόμενη στο μυαλό έβαλε οδηγό και κυβερνήτη τδ λογικό για να στερεώνη και να μεγαλώνη τις άρετές, να περιορίζει και να μικραίνη τις κακιές ως που να τις διώχνη δλότελλ.

Αμα τελείωσε και τήν εργασία αυτή, πρόσθεε λίγο τδ πλάσμα του να δη μήπως τού έλειπε τίποτε για να τδ προσθέσει, ή να τού διορθώση κάποιο παραμικρό έλάττωμα πριν τού φυσήσει τη ζωή.

Κοίταζε άκόμενη δεξιά, άριστερά και πίσω του, για να βεβαιωθεί πώς δεν τού ξέφυγε τίποτε απ' όσα είχε λογαριάσει για να βάλη στδν άνθρωπο. Ριχνοντας όμως έτσι τη ματιά του, ανακάλυψε πίσω του σε μιά άκρη συμμαζεμένη τη ντροπή και της έπτε:

— Για να σταθής ντροπαλά και παράμερα παρά λίγο να σε ξεκάσω και ν' αφήσω τόν άνθρωπο χωρίς έσένα κι' αυτό θα ήταν μιά παράλειψη, μά και που να σε βάλω τώρα που όλα τδ μέρη είναι πιασμένα:

Συλλογίστηκε λίγο και βρήκε πώς δεν έμενε άλλο πιδ κατάλληλο μέρος να τήν βάλη από τδ πρόσωπο, γιατί εκεί θα φαινότανε πιδ φανερά και πιδ χτυπητά όποτα έπρεπε, με τδ ροδαλό της χρώμα, που τδ έχει μόνον η άυγή, και ροδίζει μ' αυτό τόν ούρανό λίγο πριν βγει ο ήλιος.

— Μά εκεί είναι η άφή, έπτε δειλά-δειλά ή ντροπή κι' από ροδαλή που ήταν κοκκίνισε. Έγώ θα ήθελα να είμαι ο' ένα μέρος έντελώς μέγη, με όποιον άλλον μαζί θα ντρέπουμε. Και λέγοντας αυτά έγινε κατακόκκινη σάν παπαρόνα.

— Άφού δε στάθηκες μπροστά μου να σε βλέπω, τώρα πάει πιά, θα μπής εκεί που είπα.

— Άς γίνει τδ θέλημά σου, να μου

δώσης όμως και τδ δικαίωμα να φεύγω από τόν άνθρωπο όταν στο μυαλό του και στην καρδιά του θρονιαστεί ή πονηριά και τδ πάρει «σχονι γαϊτάνι» να ξεγελάη τούς άλλους με ψεύτικα γλυκόλογα που ο' αναγκάζη τη γλώσσα να τδ λέγ.

— Αυτό τδ έχεις.

Γι' αυτό λέμε πώς όσοι, για να έ-

πιτύχουν πονηρούς και κακούς σκοπού, άραδιάζουν ψέμματα, είναι ξεδιάντροποι, ζεσταίποτοι...

Μά και πώς να μην είναι, άφου ή ντροπή τούς άφησε «χωρίς τσίπα» κι' έφυγε απ' αυτούς για πάντα, σύμφωνα με τδ δικαίωμα που πήρε από τόν Πλάστη τού κόσμου...

ΠΑΝΑΓ. Α. ΣΕΦΕΡΗΣ

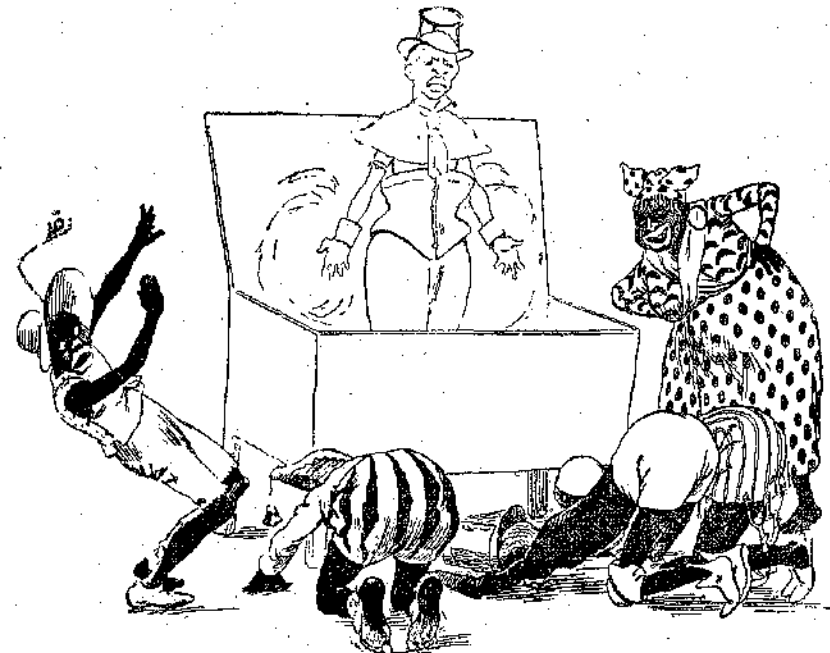
Ο ΜΑΝΤΑΠΟΛΑΜΗΣ

[ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Δ΄.

Επιτέλους, οί κακοί Άραπάδες ανακάλυψαν και τήν κασέλα τού άλευριου όπου βρισκόταν κλεισμένος ο κακόμοιρος ο Μανταπολάμης. Η γριά μαγειρίσα είχε καθήσει άπάνω, για να τη μισοσιμιάζη. Τήν είδαν όμως και της είπαν:

- Σήκω από κει! Τί είν' αυτό;
- Κασσέλα, άποκρίθηκε ή Άραπίνα και σηκώθηκε άμέσως για να μην υποπτευθούν.
- Και τί έχει μέσα;
- Άλεύρι... είναι γεμάτη ως άπάνω άλεύρι.

— Μόνο άλεύρι;... Για, άνοιξέ τη να ιδούμε...
— Μά δεν έχω τδ κλειδί. Τδ έχει πάρει μαζί του ο κύριος, για να μην τού κλέψουν, όσο λείπει, τδ άλεύρι του.
— Παραμόδια! Και με τί θάκανες ψωμί;... 'Η κασέλα είναι ξεκλειδωτη. Άνοιξέ τη άμέσως!

— Μά δε μπορώ... 'Ο κύριος θα μαλλώση...
— Ά, δε μπορείς έσύ; Μπορούμε όμως έμεις! Τραβήξου! Και λέγοντας έτσι, ο άρχηγός τών Άραπάδων έσπρωξε τη γριά και σήκωσε άπότομα τδ σκέπασμα της κασέλας.

Θα τδ πιστέψετε λοιπόν; Αυτό ήθελε κι' ο Μανταπολάμης! Γιατί κόντευε πιά να σκάση κλεισμένος εκεί-μέσα τόσην ώρα και, άν περνούσε μιά στιγμή ακόμα, ο ίδιος θα έσπρωχνε τδ σκέπασμα για να πάρη λίγο άέρα. Άς γλύτωνα τώρα από τήν άσφυξία, κι' άς τόν πετούσαν ύστερα στο κοτάμι. Ποιός ξέρει! Μπορούσε να γλύτωνα κι' απ' τούς κροκόδειλους με κανένα θαύμα...

Χαμένος για χαμένος λοιπόν, μόλις τού άνοιξαν τήν κασέλα, τινάχτηκε όρθος κι' άρχισε νάναπνή μ' όλη του τη δύναμη.

“Αλλά—πριεργό πράγμα! Κανένας δεν δομούσε να τον τσακώση. Όλοι τον κοίταζαν χάσκοντας κι’ έπειτα έπεσαν μπροστά του γονατιστοί και τον προσκύνησαν!

—“Ασπρος! μουρμούριζαν’ ήταν άσπρος! . .
Γιατί, πραγματικά, από την κασέλα ο Μανταπολάμης βγήκε κίτασπος. Το άλευρό είχε κολλήσει στα ρούχα του, στα χέρια του, στα πόδια του, στο πρόσωπό του, στα μαλλιά του. Ως και τα φρύδια του είχαν άσπρσει!

Οί Άραπάδες λοιπόν νόμισαν πώς ο Μανταπολάμης ήταν άσπρος, Εθρωπαϊός, και πώς είχε μασκαρευθεί σε Άράπη για να τους επιβλέψη χωρίς να τó καταλαβαίνουν. Και πώς τώρα, για να γλυτώση από τó μεγάλο κίνδυνο, ξεμασκαρεύθηκε και τούς παρουσίασθηκε άσπρος όπως ήταν.
Μά τί άσπρος! Ποτέ οι Άραπάδες δεν είδαν πιδ άσπρο άνθρωπο. Άφου και τά φρύδια του ήταν άσπρα! Καλέ, αυτός ήταν πιδ άσπρος κι’ απ’ τόν κύριό τους τόν Εθρωπαϊό — ήταν δ’ Άσπρος τών Άσπρων, ο βασιλιάς! . . Ποῦ να τολμήση πιδ κανένας να τόν άγγιξη!

(Τό τέλος στο έρχόμενο)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Ο ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ ΚΑΙ Η ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Ζούσε, μιὰ φορά, ένα νέο άντρώγυνο, ο Φρειδερίκος και η Κατερίνα.
Μιά μέρα, είπε ο Φρειδερίκος:

— Κατίνα, μὰ πῶς νὰ δουλέψω στα χωράφια. Κι’ ἄμα γυρίσω, θάμαι πεινασμένος! νὰ μοδύχησ’ λοιπόν ἔτοιμο κανένα καλὸ φαί κι’ ἕνα ποτήρι μύζυρα.

— Πολὺ καλά, εἶπε καίνη, θάναί ἔλα ἔτοιμα.

Όταν κόντασε μεσημέρι, ἡ Κατερίνα πήγε καὶ πήρε μιὰ ὠραία μπριζόλα, ποὺ ἦταν ὅλο τὸ κρέας ποὺ εἶχε, καὶ τὴν ἔβαλε στὴ φωτιά νὰ τὴν τηγανίσῃ. Ἡ μπριζόλα σὲ λίγο ἄρχισε νὰ κοκκινίξῃ καὶ νὰ τσιτσιρίζῃ, μέσα στὸ τηγάνι. Ἡ Κατερίνα καθόταν κοντὰ, μ’ ἕνα πηρούνι, καὶ τὴ γούριζε· εἶπε τότε μὲ νοῦ της. «Ἡ μπριζόλα εἶναι σχεδὸν ἔτοιμη, ἄς πᾶω στὸ κελλάρι γιὰ τὴ μύζυρα.»

“Αφου λοιπόν τó τηγάνι στή φωτιά, πήρε μιὰ μεγάλη κανάτα, κατέβηκε στὸ κελλάρι κι’ ἄνοιξε τὸ βαρέλι. Ἡ μύζυρα ἔτρεχε μέσα στὴν κανάτα κι’ ἡ Κατερίνα καθόταν καὶ τὴ κοίταζε. “Αξαφνα χτύπησε τὸ μέτωπό της. “Ο σκύλος δὲν εἶναι δεμένος καὶ αἰγούρα θὰ μοῦ ἄρπαξῆ τὴ μπριζόλα! καλὰ ποὺ τὸ συλλογίστηκα.»

“Ετρεξε λοιπὸν γρήγορα γρήγορα κάτω, μὰ ἦταν πιδ ἄργά: τὸ παλιόσκυλο τῶχε βάλει στὰ πόδια μὲ τὴ μπριζόλα στὸ στόμα.

“Ετρεχε ἡ Κατερίνα, ἔτρεχε κι’ ο σκύλος ἀνάμεσα στὰ χωράφια, μ’ αὐτὸς τὴν κερνούσε στὸ τρέξιμο.

— Πάει ἡ μπριζόλα, εἶπε ἡ Κατερίνα, μὰ δὲν ὠφελεῖ καὶ τίποτε νὰ τὴν κλαίω.

Γύρισε λοιπὸν πίσω, κι’ ἐπειδὴ εἶχε τρέξει ἀρκετὰ κι’ ἦταν κουρασμένη, περπατώντας σιγά-σιγά πήγαινε κατὰ τὸ κελλάρι, γιὰ νὰ δροσίση

τὸ λαϊμό της μὲ λίγη κρύα μύζυρα. “Ὅσοσὸ ἡ μύζυρα ἔτρεχε κι’ αὐτὴ, γιὰ τὴν Κατερίνα, στὴ βιάση της, ἔχεσσε νὰ κλείσῃ τὴν κάνουλα. κι’ ἔταν ἡ κανάτα γέμισε, τὸ πιστὸ ἄρχισε νὰ τρέχῃ στὸ πάτωμα, ὡς ποὺ τὸ βαρέλι ἄδειασε. Μόλις ἔφτασε ἡ Κατερίνα στὴ σκάλα ποὺ κατέβαινε στὸ κελλάρι, εἶδε τὴ συμφορά:

—“Αχ, Θεέ μου! τί νὰ κάμω γιὰ νὰ μὴ δῃ ὁ Φρειδερίκος τούτη τὴ λασπούρα!

“Αφου ἔμεινε γιὰ λίγη ὄρα σκεπτικὴ, τὸ βρήκε. Στὸ τελευταίον παζάρι εἶχαν ἀγοράσει ἕνα τσουβάλι ψιλὸ ἄλευρι. “Αν τὸ πασπάλιζε στὸ πάτωμα, θὰ τραβοῦσε ὅλη τὴ μύζυρα.

— Τυχερὸ ἦταν ποὺ κρατήσαμε τᾶλεύρι, συλλογίστηκε, νὰ ποὺ τώρα θὰ μὲ φωνῇ τόσο χρήσιμο.

Πῆγε κι’ ἔφερε τὸ τσουβάλι, μὰ ὅπως τάπιθωνε κάτω, κατάρφερε νὰ ναποδογυρίσῃ τὴ μεγάλη κανάτα κι’ ἔτσι κι’ ἡ λίγη μύζυρα ποὺ εἶχε σωθεῖ κολυμποῦσε κι’ αὐτὴ στὸ πάτωμα.

— Πῆγε νὰ κάμῃ συντροφιά στὴν ἄλλη, εἶπε ἡ Κατερίνα.

Σκόρπισε τότε τᾶλεύρι σ’ ὅλο τὸ κελλάρι κι’ ἦταν κατενθουσιασμένη μὲ τὴν ἐξυπανάδα της.

— Τί ταχτικὸ καὶ τί καθαρὸ ποὺ φαίνεται, εἶπε, σὰν τελείωσε τὴν ἔργασίαν της.

Κατὰ τὸ μεσημέρι, ἦρθε ὁ Φρειδερίκος.

—“Ἔλα, γυναῖκα, φώναξε μάλιστα μπῆκε, τί ἔτοιμασες νὰ φάμε;

—“Αχ! Φρειδερίκο μου, εἶπε καίνη, σοῦ μαγεῖρενα μιὰ μπριζόλα· ἔνω ἦμουνα κάτω νὰ φέρω μύζυρα, ὁ σκύλος μὲ τὴν ἄρπαξε, κι’ ἔνω ἔτρεχα νὰ πιάσω αὐτὸ τὸ παλιόσκυλο, ὅλη ἡ μύζυρα χύθηκε στὸ πάτωμα, κι’ ὅπως πῆγα νὰ στεγνώσω τὸ πάτωμα μὲ τᾶλεύρι ποὺ ἀγοράσαμε στὸ παζάρι, τὸ τσουβάλι ἀναποδογύρισε τὴν κανάτα. Τὸ κελλάρι ὅμως τώρα

εἶναι ἐντελὸς στεγνὸ καὶ φαίνεται τόσο καθαρὸ!

— Κατίνα, Κατίνα, εἶπε ἐκεῖνος, ὄρα!α μοῦ τὰ κατάρφες! Γιατὶ νὰ φέισῃς τὴ μπριζόλα νὰ τηγανίσεται καὶ τὴ μύζυρα νὰ χύνεται καὶ στὸ τέλος νὰ μὲ ξεκάμῃς κι’ ὅλο τᾶλεύρι;

— Μά, Φρειδερίκο μου, ἔκαμε καίνη, δὲν ἤξερα ποὺ δὲν ἔπρεπε γιὰ τὸ μὲ τᾶλεγε;

“Ὁ άντρας σκέφτηκε τότε: Μιὰ ποὺ ἡ γυναῖκα μου κάνει τόσες κουταμάρες, πρέπει ἐγὼ τοῦλάχιστο νὰ φανῶ μυαλωμένος. Εἶχε φυλαγμένο στὸ σπιτί κάμποσο χρυσάφι, κι’ εἶπε στὴν Κατερίνα:

— Γιὰ ἰδέσ τί ὠραία κίτρινα κουμπάκια! Ὅτὰ τὰ βάλω σ’ ἕνα κουτί καὶ θὰ σκάψω νὰ τὰ χῶσω στὸ περιβόλι· μὰ πρόσεξε: ποτὲ νὰ μὴν πᾶς κοντὰ καὶ μοῦ τὰ πειράξῃς.

—“Ὀχι, Φρειδερίκο μου, βεβαίωσε καίνη, ὅσο γι’ αὐτὸ σοῦ δίνω τὸ λόγο μου: ποτὲ δὲ θὰ τὰ πειράξω.

“Ἄμα ἔφυγε ὁ Φρειδερίκος, πέρασαν ἀπ’ ἐκεῖ καὶ πραγματευτᾶδες ποὺ πουλοῦσαν πιάτα πῆλινα καὶ τὴ ρώτησαν, ἂν ἤθελε νὰγοράσῃ.

—“Αχ! πόσο θάθελα! μὰ δὲν ἔχω λεπτὰ. “Αν ὅμως θέλατε κίτρινα κουμπάκια, ἔχω πολλὰ νὰ σᾶς δίνω.

— Κίτρινα κουμπάκια; εἶπαν οἱ πραγματευτᾶδες, γιὰ νὰ δοῦμε.

— Νὰ πᾶτε στὸ περιβόλι, νὰ σκάψετε κει ποὺ θὰ σᾶς δείξω καὶ θὰ τὰ βρῆτε, δὲν τολμᾶω νὰ πᾶω ἡ ἑδία.

* *

Σκάψανε, ποὺ λέτε, οἱ πραγματευτᾶδες κι’ ἄμα εἶδαν τί ἦταν αὐτὰ τὰ κίτρινα κουμπάκια, τὰ πήρανε ἔλα κι’ ἄφησαν στὴν Κατερίνα ἕνα σωρὸ πιάτα. Αὐτὴ τὰ πήρε καὶ τὰ ἔπλωσε σ’ ὄλα τὰ ἔπιπλα τοῦ σπιτιοῦ. “Όταν γύρισε ὁ Φρειδερίκος, ἔβαλε τῖς φωνές.

— Κατίνα, τί ἔκαμες;

— Κοίτα, εἶπε καίνη, ἀγόρασα ἔλα τούτα μὲ τὰ κίτρινα κουμπάκια σου. Μὴ φοβάσαι ὅμως, δὲν τᾶγγιξα ἡ ἑδία! οἱ πραγματευτᾶδες πήγαν οἱ ἑδίοι καὶ τὰ ξέσκαψαν.

—“Αχ, γυναῖκα, μοῦ τᾶκανες ρόδο! Αὐτὰ τὰ κίτρινα κουμπάκια ἦταν ὅλη μας ἡ περιουσία. Πῶς σοῦ ἦρθε νὰ κάμῃς τέτοια στραβομάρα;

— Μά, Φρειδερίκο μου, δὲν ἤξερα πῶς ἦταν κακό. “Επρεπε νὰ μοῦ τᾶχες πει.

“Ἡ Κατερίνα ἔμεινε γιὰ λίγη ὄρα σκεπτικὴ· τέλος εἶπε στὸν άντρα της:

—“Ἄκουσε, Φρειδερίκο μου, δὲ θάρρήσουμε νὰ ξαναπάρουμε τὸ χρυσάφι μας. “Ας τρέξουμε πίσω ἀπὸ τοὺς κλέφτες.

—“Ας δοκιμάσουμε, ἀπάντησε ἔ-

κείνος, μὰ πάρε μαζί σου λίγο βούτυρο καὶ λίγο τυρὶ γιὰ νὰχοῦμε νὰ τσιμπήσουμε καὶ στὸ δρόμο.

— Πολὺ καλά.

Ἐκίνησαν λοιπὸν κι’ ἐπειδὴ ὁ Φρειδερίκος περπατοῦσε πιδ γρήγορα ἄφησε τὴ γυναῖκα του πίσω του.

— Δὲν πειράζει, εἶπε μὲ τὸ νοῦ της καίνη, στὸ γυρισμὸ θᾶχω νὰ κάμω πιδ λίγο δρόμο ἀπ’ τόν άντρα μου.

Σὲ λίγο ἔφτασαν σ’ ἕνα βουρὸ. Στὴν πλαγιά του ἦταν ἕνα μονοπάτι τόσο στενὸ ποὺ οἱ ρόδες ἀπ’ τὰ κάρρα πάντα χτυποῦσαν τὰ δέντρα, ποῦταν ἀπ’ τὴ μιὰ μεριά καὶ τὴν ἄλλη, ὅπως δικάβαιναν ἀπ’ ἐκεῖ.

—“Αχ, τὰ καίμένα τὰ δέντρα! εἶπε ἡ Κατερίνα, πῶς τᾶχουν πληγώσει! Ποτὲ δὲ θὰ γυατρευτοῦν...

Κι’ ἐπειδὴ τὰ λυπήθηκε μεταχειρίστηκε τὸ βούτυρο γιὰ νὰ τ’ ἀλείψῃ κι’ ἔτσι οἱ ρόδες δὲ θὰ τὰ πονοῦσαν τόσο.

“Ἔνω ἔκαμε αὐτὴ τὴν ἀγαθοεργία, σκούντηξε κατὰ λάθος τὸ καλάθι, ἕνα ἀπ’ τὰ τυριά γλύπησε καὶ κατηφόρισε τὸ βουρὸ. Ἡ Κατερίνα κοίταζε-κοίταζε, μὰ δὲν κατάρφερε νὰ ἰδῇ ποῦ εἶχε κατρακυλήσει εἶπε λοιπὸν:

— Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχω νὰ κάμω εἶναι νὰ στείλω τὸ ἄλλο κομματάκι νὰ τὸ φέρῃ, ὅτὰ τὰ κατάρφῃ καλύτερα ἀπὸμένα, γιὰ τὴν πόδια του εἶναι πιδ γρήγορα ἀπ’ τὰ δικά μου.

Τᾶπε καὶ τᾶκαμε. Ροβολοῦσε τὴ πλαγιά ἄλλο τυρὶ, ὡς ποὺ χάθηκε κι’ αὐτὸ ἀπ’ τὰ μάτια της. Μὰ φανταζόταν ὅτι ἔβρουν τὸ δρόμο καὶ θᾶρχόνταν μόνα τους. Δὲν μπορούσε νὰ κάθεται ὅλη μέρα νὰ τὰ περιμένῃ!

“Επιτέλους ἔφτασε τὸ Φρειδερίκο ποῦ, μάλιστα τὴν εἶδε, ζήτησε καὶ νὰ τσιμπήσῃ. Τᾶδωσε ξερὸ ψωμί.

— Ποῦ εἶναι τὸ τυρὶ καὶ τὸ βούτυρο ποὺ σοῦ εἶπα νὰ φέρῃς; τὴ ρώτησε.

— Ἐβρεις, Φρειδερίκο μου, μεταχειρίστηκε τὸ βούτυρο γιὰ νὰλείψω καὶ φτωχὰ δεντράκια ποὺ οἱ ρόδες ἀπ’ τὰ κάρρα τᾶχουν γεμίσει πληγές. Καὶ στ’ ἀναμεταξὺ ἕνα ἀπ’ τὰ τυριά μούφυγε κι’ ἔτσι ἀναγκάστηκε νὰ στείλω τᾶλλο νὰ τὸ φέρῃ. Αὐτὴ τὴ στιγμή θάναί, φαντάζομαι, στὰ μισὰ τοῦ δρόμου καὶ τὰ δυὸ τους.

— Παλαβὴ ποὺ εἶσαι νὰ κάνῃς τέτοιες κουταμάρες! εἶπε ὁ άντρας.

— Πῶς μοραῖς καὶ τὸ λές αὐτὸ; Εἶμαι βέβαιη ὅτι ποτὲ δὲ μοῦ εἶπες νὰ μὴ τὸ κάμω.

“Ἐχανε κι’ οἱ δυὸ τους ξερὸ ψωμί.

“Ἄξαφνα ὁ Φρειδερίκος θυμήθηκε.

— Κατίνα, τῆς εἶπε, ἔλπίζω νὰ

κλειδῶσες καλὰ τὴ πόρτα, ἔταν βγῆκες.

—“Ὀχι, δὲ μοῦ τὸ εἶπες.

— Πήγαινε τότε πίσω καὶ κλειδῶσέ τὴν προτοῦ πραχωρήσουμε. Φέρε μαζί σου καὶ τίποτε νὰ φάμε. Ἡ Κατερίνα ὑπάκουσε. Στὸ δρόμο σκεφτόταν: “Ὁ Φρειδερίκος θέλει καὶ νὰ φάῃ· μοῦ φαίνεται πῶς δὲν τοῦ πολυᾶρσεῖ τὸ βούτυρο καὶ τὸ τυρὶ, καλύτερα λοιπὸν νὰ τοῦ φέρω μιὰ σακκούλα διαλεχτὰ καρύδια καὶ τὸ ξύδι, ποὺ συχὰ τόν εἶδα νὰ τὸ πᾶρνῃ.

“Ἄμα ἔφτασε στὸ σπιτί, μαντάλωσε τὴν πίσω πόρτα, μὰ τὴμπροστινὴ τὴν ἔβαλε ἀπ’ τοὺς ρεζέδες της.

“Ὁ Φρειδερίκος, σκέφτηκε, μοῦ εἶπε νὰ κλειδῶσω τὴ πόρτα, μὰ θάναί πιδ ἀσφαλισμένη, ἂν τὴν πᾶρω μαζί μου». Φορτώθηκε τὸ πορτόφυλλο στῖς πλάτες της καὶ, σὰν ἔφτασε στὸν άντρα της, τοῦ φώναξε:

— Νά, Φρειδερίκο, ἔδω εἶναι ἡ πόρτα, τὴν ἔφερα μαζί μου γιὰ νὰ μπορέσῃς νὰ τὴν προσέχῃς καλύτερα.

—“Ἄλιμονο! εἶπε ἐκεῖνος, τί ἀξία γυναῖκα ποὺ ἔχω! Σ’ ἔστειλα νὰ ἀσφαλίσῃς τὸ σπιτί καὶ σὺ ἔβγαλὲς τὴν πόρτα γιὰ νὰ μορῃ νὰ μπινοθαίρνῃ ὅποιος θέλει μέσα. Τέλοσπάντων, μιὰ ποὺ τὴν ἔφερες μαζί σου, θὰ τὴν κουβαλᾶς σ’ ὄλο τὸ δρόμο γιὰ τιμωρία σου.

— Πολὺ καλά, ἀπάντησε καίνη. Ὄτὰ κουβαλήσω ἐγὼ τὴν πόρτα, δὲν μπορῶ ὅμως νὰ κουβαλᾶω καὶ τὰ καρύδια μὲ τὸ ξύδι. Ὅτταν πολὺ βαρεῖα γιὰμένα. Δὲ μοῦ κάνεις τὴ χάρη νὰ τὰ δέσῃς πάνω στὴν πόρτα;

* *

“Ὁ Φρειδερίκος δὲν εἶχε βέβαια καμμιά ἀντίρρηση γιὰ τὸ σχέδιό της καὶ ξεκίνησαν πάλι γιὰ τὸ δάσος γυρῶντας τοὺς κλέφτες. Μὰ στάθηκε ἀδύνατο νὰ τοὺς βροῦν. Κι’ ἄμα νόχτωσε, σκαρφάλωσαν σ’ ἕνα δέντρο γιὰ νὰ περάσουν τὴ νύχτα.

Δὲν εἶχαν ἀκόμα καλὰ-καλὰ ἀνεβῆ καὶ ποῖον, νομίζετε, εἶδαν νᾶρχεται πρὸς τὰ ἐκεῖ; τοὺς δυὸ καταργάροντες ποὺ γύρευαν. Ἦταν στ’ ἀλήθεια μεγάλοι παλιανθρώποι.

Κουρασμένοι καθὼς ἦταν, κάθισαν στὸ γρασιδί: κι’ ἀναφαν μιὰ φωτιά ἀκριβῶς κάτω ἀπ’ τὸ δέντρο ποὺ βρίσκόνταν ἀνεβασμένοι ὁ Φρειδερίκος κι’ ἡ Κατερίνα. Ὁ Φρειδερίκος τότε γλύπησε μὲ μεγάλη προσοχὴ ἀπ’ τ’ ἄλλο μέρος καὶ μάζεψε κάμποσες πέτρες. “Επειτα ξανασκαρφάλωσε στὸ δέντρο κι’ ἄρχισε νὰ σημάδευῃ μ’ αὐτὲς τοὺς δυὸ κλέφτες.

— Ὄτὰ κοντεύουν ξημερώματα, εἶπαν ἐκεῖνοι, καὶ τ’ ἀγέρι φυσᾶ δυνατὰ καὶ τὰ ρίχνει τὰ κουκουάρια κάτω.

—“Ὀχι, ἀπάντησε τὸ ἑδίο σιγά-αὐτὸς, ὅχι τώρα θὰ μάς καταλάβουν.

— Δὲ μπορῶ νὰ κάνω ἄλλοῶς. Πρέπει νὰ τὰ ρίξω.

— Καλὰ λοιπὸν, Ἄφου ἐπιμένεις ρίχ’ τα.

“Ἐτὰ καρύδια ἄρχισαν νὰ κουνουρίζουν ἀνάμεσα ἀπ’ τὰ κλαριά, ὅπως πέφτανε κι’ ἕνας ἀπ’ τοὺς κλέφτες φώναζε:

— Μὰ τὴν πίστη μου, ρίχνει χαλάτσι!

Σὲ λίγη ὄρα νόμισε ποὺ τὴ βαρᾶνει ἡ μπουκαλλὰ μὲ τὸ ξύδι καὶ φιδῶρισε στὸν άντρα της:

— Φρειδερίκο, πρέπει νὰ ρίξω τὸ ξύδι.

— Σὲ ἱκετεύω ὅχι. Ὄτὰ μάς φανερώσῃ.

— Δὲ μπορῶ νὰ κάμω ἄλλοῶς. Πρέπει νὰ τὸ ρίξω.

“Ἔχουσε λοιπὸν ὄλο τὸ ξύδι κι’ οἱ κλέφτες εἶπαν:

— Τί ὑγρασία ποὺ εἶναι!

“Επιτέλους πήρε εἰδηση πῶς ἡ πόρτα ἔκαμε ὄλο τὸ βάρος καὶ φιδῶρισε:

— Φρειδερίκο, σὲ λίγο θὰ χρειαστῇ νὰ ρίξω καὶ τὴν πόρτα.

“Ἡ Κατερίνα, μὲ τὴν πόρτα στὴν πλάτη της ἄρχισε νὰ κουράζεται, μὰ νομίζε πῶς τὰ καρύδια ἦταν τόσο βαρεῖα κι’ εἶπε πινητὰ στὸν άντρα της: — Φρειδερίκο, πρέπει ν’ ἀφήσω τὰ καρύδια νὰ πέσουν.

—“Ὀχι, ἀπάντησε τὸ ἑδίο σιγά-αὐτὸς, ὅχι τώρα θὰ μάς καταλάβουν.

— Δὲ μπορῶ νὰ κάνω ἄλλοῶς. Πρέπει νὰ τὰ ρίξω.

— Καλὰ λοιπὸν, Ἄφου ἐπιμένεις ρίχ’ τα.

“Ἐτὰ καρύδια ἄρχισαν νὰ κουνουρίζουν ἀνάμεσα ἀπ’ τὰ κλαριά, ὅπως πέφτανε κι’ ἕνας ἀπ’ τοὺς κλέφτες φώναζε:

— Μὰ τὴν πίστη μου, ρίχνει χαλάτσι!

Σὲ λίγη ὄρα νόμισε ποὺ τὴ βαρᾶνει ἡ μπουκαλλὰ μὲ τὸ ξύδι καὶ φιδῶρισε στὸν άντρα της:

— Φρειδερίκο, πρέπει νὰ ρίξω τὸ ξύδι.

— Σὲ ἱκετεύω ὅχι. Ὄτὰ μάς φανερώσῃ.

— Δὲ μπορῶ νὰ κάμω ἄλλοῶς. Πρέπει νὰ τὸ ρίξω.

“Ἔχουσε λοιπὸν ὄλο τὸ ξύδι κι’ οἱ κλέφτες εἶπαν:

— Τί ὑγρασία ποὺ εἶναι!

“Επιτέλους πήρε εἰδηση πῶς ἡ πόρτα ἔκαμε ὄλο τὸ βάρος καὶ φιδῶρισε:

— Φρειδερίκο, σὲ λίγο θὰ χρειαστῇ νὰ ρίξω καὶ τὴν πόρτα.

Μ’ αὐτὸς ἔπεσε στὰ πόδια του ποὺ λείει ὁ λόγος, καὶ τὴ θερμοπαράκαλεσε νὰ μὴ τὸ κάνη αὐτὸ γιὰ τὴν αἰγούρα πῶς θὰ τοὺς πρόδιδε.

* *

— Πάει κι’ αὐτὴ, εἶπε ἡ Κατερίνα κι’ ἄφησε τὴν πόρτα νὰ κατρακυλήσῃ. Κι’ ἔκαμε τέτοιον πᾶταγο πάνω ἀπ’ τὰ κεφάλια τῶν δυὸ κατεργαριῶν, ποὺ αὐτοὶ ἔβγαλαν τίς φωνές: «Βοήθεια!.. Βοήθεια!..» καὶ, μὴ ἔβροντας τί τρέχει, τᾶκοφαν λάσπη, ἀφίονοντας στὴ βιάση τους τὸ χρυσάφι πάνω στὸ γρασιδί.

Κι’ ἔτσι, ἔταν ὁ Φρειδερίκος κι’ ἡ Κατερίνα κατέβηκαν ἀπ’ τὸ δέντρο τους, βρήκανε τὸ θησαυρὸ τους σῶο κι’ ἄβλαβῆ.

(Ἄπ’ τὸ Ἄγγλικο) Κ. Χ. ΓΡ.

Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό EUDOXIE DUPUIS

— Συνέχεια από το προηγούμενο —
— Μα τούτο είναι πολύ πιο ωραίο επέμενε η Μπέττυ.
— Η κυρά Χούλντνυ χαμογέλασε.
— "Αχ, τί σου είναι τα κορίτσια!" έκανε.
— Σας βεβαιώνω πως δεν κρυώνω πια καθόλου, είπε το κοριτσάκι. Κι' ύστερα, θα ήθελα τόσο πολύ να βάλω αυτό το φόρεμα να ντυθώ σαν κυρία.
— Φόρεσέ το λοιπόν, παιδί μου, Κοίταξε όμως να μπορέσης να τα καταφέρεις μόνη σου, γιατί εγώ πρέπει να κατέβω κάτω να σάς ετοιμάσω κάτι ζεστό να φάτε.
Και με τα λόγια αυτά βγήκε από την κάμαρα.

Εντωμεταξύ ο άνδρας είχε φροντίσει για τους σερβικούς της παρέας, δηλαδή για τον Ριχάρδο και για τον Τζάκ. Ο Μίλλερ επέμενε στην απόφασή του να μην αλλάξει ρούχα γιατί αυτό το θεωρούσε εξευτελιστικό για έναν αληθινό ναυτικό. Ο Ριχάρδος φέρεσε την κυρίακάτικη αλλαξιά του καλόκαρδου σπιτινοκοκυρή και ο Τζάκ πέρασε ένα παντελόνι κι' ένα σακκάκι που άνηκαν στο γιό του σπιτιού όταν ήταν μικρός και που οι γονείς του τα είχαν φυλάξει:— Έπως το κάνουν πολλοί γονείς— γιατί τα ρούχα αυτά τους θύμιζαν την παιδική ηλικία του γιού τους και με την ελπίδα ότι σε δύο ή τρία χρόνια μπορούσαν να έρχονται και στον έγγονό τους, ένα αγοράκι ως δέκα χρόνων που ζούσε στο Σικάγο μαζί με τον πατέρα του και τη μητέρα του.

— Ρόες, είναι τ'ονομά μου, Τζίμ Ρόες, είχε δηλώσει ο κύριος του σπιτιού στους ξένους του. "Εγώ δεν είμαι παρά ένας απλός και υποτέλιος άνθρωπος. Μα η Χούλντνυ ή γυναίκα μου, αυτή είναι ένας άγγελος μεταμορφωμένος.

Η μεταμόρφωση ήταν τελεία, γιατί πραγματικά η κυρά-Χούλντνυ με τα χοντρά γυαλιά της, τα φαρδιά μαλλιά και την ξεθι-

ρισμένη φανελένια πόλκα της δεν έμοιαζε ούτε στο ελάχιστο με άγγελο. Ωστόσο το ανοιχτόκαρδο χαμόγελό της, και οι γλυκοί της τρόποι την έδειχναν στους ξένους της, πολύ πιο έλκυστική παρ' ότι αν είχε ένα φωτοστέφανο γύρω στο κεφάλι της και δυο άπτρα φτερά φυτρωμένα στους ώμους της.

— Καλέ! Η Μπέττυ είναι! φώναζε ο Ριχάρδος βλέποντας το κοριτσάκι να μπαίνει μέσα στην κουζίνα όπου καθόταν αυτός μαζί με τους άλλους συντρόφους του και όπου η κυρά Χούλντνυ έτοιμάζε το φαγητό.

Και την κοίταζε όπως δεν την είχε κοιτάξει ποτέ του ως εκείνη την ημέρα.

Πραγματικά η Μπέττυ ήταν σχε-

δόν αγνώριστη με το μακρύ εκείνο φόρεμα που την ψήλωνε και την έδειχνε δυο-τρία χρόνια μεγαλύτερη.

— Σάν κυρία φαίνεσαι, έκανε ο Τζάκ απενίζοντας την με θαυμασμό. Σάν αληθινή κυρία!

— Θα έλεγε κανείς πως είναι η ίδια ή κυρία Λάρκ, έκανε ο γέρο-Ρόες γυρίζοντας στη γυναίκα του.

— Ποιά είναι η κυρία Λάρκ; ρώτησε ο Ριχάρδος.

— Είναι η κυρία που μας έχει αφήσει το μπαζουλό με τα ρούχα, είπε η κυρά Χούλντνυ. Την λέμε κυρία Λάρκ, αλλά αυτό δεν είναι το όνομά της. Το αληθινό της όνομα δεν το μάθαμε ποτέ καλά, αλλά μου φαίνεται πως είναι ένα όνομα ξένο, γαλλικό που έχει την ίδια σημασία με το λαρκ άγγλικά.

— Άλουέτ, (*) μήπως; ρώτησε η Μπέττυ που τώρα και λίγους μήνες μάθαινε γαλλικά και ήθελε να έ- παιδείη τις γνώσεις της.

— Κάτι τέτοιο μου φαίνεται, έκανε ο γέρος.

— Δίχως άλλο, Μπέττυ, έκανε ο Ριχάρδος, είσαι πρωρισιμένη για να προσωποποιήσ πουλιά. Ως τα τώρα για μένα ήσουν το παπαγαλάκι μου, τώρα έγινες και κορυδαλλός.

Εντωμεταξύ η κυρία Ρόες δίχως να πάψη να κουδενιάζει με τους ξένους της, πηγαινοερχόταν στο γειτονικό δωμάτιο που χρησίμευε για σάλα μαζί και για τραπεζάρια και όπου αυτή κι' ο άντρας της συνέθιζαν να κάθονται και να δέχονται τους λίγους επισκέπτες που έρχόνταν καμμιά φορά στην τύχη. Έστρωσε το τραπέζι και όταν έτοιμάστηκαν όλα, φώναξε τους ξένους της να περάσουν και τους έφερε μια πιατέλα με αυγά τηγανητά κι' ένα μεγάλο κομμάτι κρέας ψητό.

— Ορίστε, είπε, αυτά μονάχα ήταν δυνατόν να σάς σερβίρω αυτή την ώρα. Είναι άργα και βριακώμαστε πολύ μακριά απ' την πόλη.

(*) S. r. M. Alouette, γαλλικά και lang άγγλικά, ονομάζεται το πουλί που άρεις λέμε κορυδαλλός.

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΚΟΡΦΙΑΤΟΠΟΥΛΟ (Είναι ο Νένας με τα καινούρια του ρούχα)
* Ανακοινώθη από την Ένωσιση Παιδία

Καθίστε και άρχιστε να τρώτε γιατί δίχως άλλο θα είσαστε πεθαμένοι από την πείνα. Για φαντάσου! Να μην έχουν βάλει τίποτε στο στόμα τους από το πρωί! Αν είχα καιρό, θα σάς έτοιμάζα τίποτε καλύτερο.

— Μ' αυτά εδώ μου φαίνονται θαυμάσια, είπε ο Ριχάρδος παίρνοντας τη θέση του στο τραπέζι και σεβρίζοντας το πιάτο του καθώς και τα πιάτα των συντρόφων του.

— Θαυμάσια είναι, συμφώνησε κι' η Μπέττυ και άρχισε εθώς να τρώει δίχως παρακάλια. Η νηστεία δλης της ημέρας είχε άκονίσει σε φοβερό σημείο την όρεξή της, και τέτοια πείνα είχε να την νοιώση απ' τον καιρό της κυρίας Τούκερ.

— Τρώτε, τρώτε, έλεγε ο γέρο-Ρόες χαιρούμαι να σάς βλέπω να τρώτε. Για φαντάσου, να μην έχουν βάλει τίποτε στο στόμα τους από σήμερα το πρωί! Χούλντνυ, καλή μου, δεν έχεις να τους φέρεις και τίποτε άλλο;

— Ορίστε, είπε η κυρά-Χούλντνυ και παρουσιάστηκε εκείνη τη στιγμή μ' ένα πελώριο κομμάτι πλούμ κέικ, κόνοντας τη Μπέττυ να ξεφωνίση από τη χαρά της, γιατί η πείνα της ήταν μεγάλη ακόμη και η αγάπη της για το πλούμ-κέικ ακόμη μεγαλύτερη. Ορίστε, εξακολούθησε η καλή νοικοκυρά, σάς έφερα ακόμη και μερικά κουλουράκια που είχα για να στείλω στον έγγονό μου, κι' ένα πιάτο κομπόστα ροδάκινα.

— Τρώγε, τρώγε, κοριτσάκι μου, έλεγε ο γέρο-Ρόες στην Μπέττυ. Θέλεις ακόμη να φάς πολύ για να σου πηγαίνει το φόρεμά σου. Περίεργα, γυναίκα, πρόσθεσε, πόσο μοιάζει της κυρίας Λάρκ.

— Όχι δά, Τζίμ, όχι δά. Δεν της μοιάζει καθόλου. Πώς σου ήρθε τέτοια ιδέα; Η μικρούλα έχει σγουρά μαύρα μαλλιά και σκοθρα μάτια, και η κυρία Λάρκ είχε δλόξανθα μαλλιά και μάτια γαλανά.

— Έχεις δίκιο, γυναίκα, έχεις δικιο, μα τί τα θέλεις που έχει κάτι επάνω της που μου τη θυμίζει. Ίσως να είναι το φόρεμα. "Α, να κι' η Πέρτυ! Έκανε κόνοντας την κουβέντα του ενώ στο γέροκο πρόσωπό του ζωγραφιζόταν ζωηρή ευχαρίστηση.

Πραγματικά, η Πέρτυ έκανε εκείνη τη στιγμή την εμφάνισή της, δηλαδή έβγαине από κάτω από έναν κομμό όπου είχε μείνει κρυμμένη από την ώρα που είχαν μπει στο σπίτι οι ξένοι. Προχώρησε με όλη της την άνεση και τη μεγαλοπρέπεια, κι' ύστερα, μ' ένα πήδημα, βρέθηκε

επάνω στην πολυθρόνα του άφεντικού της που ήταν τοποθετημένη σε μια από τις γωνίες του τραπεζιού.

Ήταν μια ωραιότατη άσπρη γάτα, κι' οι δύο γέροι της είχαν μεγάλη αγάπη. Ήταν η μοναδική τους συντροφιά και είχε τη συνήθεια να κάθεται πάντα είτε στην ποδιά της κυρας της είτε στην πολυθρόνα του άφεντικού της περνώντας το μεγάλο και ωραίο κεφάλι της κάτω από το χέρι του. Ο γέρο-Ρόες τη χαιδευε τότε τρυφερά και της μιλούσε σά να ήταν άνθρωπος, κι' η γάτα του άπαντούσε με το ήχηρό ροχαλητό της.

να έχουμε μεγάλη μοναξιά. Κι' αυτό είν' αλήθεια... Άλλοτε είχαμε και γείτονες, μα τώρα δεν είναι πια κανένας και δεν έχουμε άλλη συντροφιά εκτός από τη γάτα, μα εσύ αξίζεις περισσότερο από έναν άνθρωπο, δεν είναι έτσι, Πέρτυ;

Η γάτα δυνάμως το ροχαλητό της κι' ο γέρος εξακολούθησε:

— Το καλοκαίρι, όταν έρχεται ο κόσμος για τα μπάνια, παίρναμε και μερικούς νοικάρηδες. Έτσι είχαμε και κάποια συντροφιά. Νά, και η κυρία Λάρκ γι' αυτό το λόγο είχε έρθει και καθόταν εδώ. Η Πέρτυ την

Ο ΚΑΛΟΣ ΠΕΛΕΚΑΝΟΣ

— Συνέχεια από το προηγούμενο και τέλος —

Νά κι' ο κύριος Άλουέτης—δηλαδή η άλεπού.
— Καλημέρα σας, κύριε Πελεκάνε!... Σας παρακαλώ, μην είδατε ένα κοτοπουλάκι, σχολισταρούδι, που γύριξε στα χωράφια; Θέλω να το βρω να το πάω στη μάννα του που άνησχεί...
— Μμμμ! κάνει άγρια ο Πελεκάνος, γιατί δε θέλει ν' άνοιξη το στόμα του και να φανή το κοτοπουλάκι.
Ο κ. Άλουέτης συλλογιέται: «Άγρίεψε, με κατάλαβε, ως του δίνω!»
Και φεύγει φοβισμένος.
Τότε μόνο ο καλός Πελεκάνος άνοίγει το στόμα του και το κοτοπουλάκι φεύγει για να γυρίση στη μάννα του.
— Σας εύχαριστώ πολύ, κύριε Πελεκάνε! Είστε τόσο καλός!...

— Τί ωραία γάτα! Έκανε η Μπέττυ χαιδευοντας το όμορφο ζωο. Πέρτυ τη λένε;

— Ναι. Και δεν είναι μονάχα όμορφη; είναι και καλή γατούλα. Και τόσο ζωηρή και τόσο παιχνιδιάρη, Μας κάνει να νοιώθουμε λιγώτερο τη μοναξιά μας έμεις οι δύο γέροι βλέποντάς την να πηγαινοέρχεται γύρω μας.

— Ζήτε εδώ πέρα οι δυο σας δλομόναχοι; ρώτησε ο Ριχάρδος.

— Ως τώρα ναι, μα έτοιμαζόμαστε να φύγουμε και να πάμε να ζήσουμε στο Σικάγο μαζί με τα παιδιά μας. Ο γιός μου λέει πως είμαστε πολύ μακριά εδώ και πως το χειμώ-

άγαπούσε πολύ. Δεν είναι έτσι, Πέρτυ;— Τους σκύλους όμως δεν τους αγαπάει η Πέρτυ, έκανε η Μπέττυ γελώντας.

— Όχι, μίς. Κάποτε, όταν ήταν ακόμη μικρό γατάκι, την είχε δαγκώσει κάποιος σκύλος κι' αυτό δεν το ξεχνάει. Έτσι έχω πάντα την έννοια να μην έρθουν σκύλοι στο σπίτι. Είναι το λιγώτερο που μπορώ να κάνω γι' αυτήν που με αγαπάει τόσο πολύ και που αγαπάει τόσο τη γριά μου. Δεν είν' έτσι, Πέρτυ, πως μεις αγαπάς πολύ και τους δυο;

Η γάτα τρίφτηνε ευχαριστημένη επάνω στο μανίκι του άφεντικού της σάν να ήθελε να δείξη πως καταλά-

δεινε την συνομιλία τους και πώς συμφωνούσε με εσα εκείνος έλεγε γι' αυτήν.

— «Ήταν πάντοτε εξαιρετικό ζώο, είπε με τη σειρά της κι' η κυρία Ρός. «Η κυρία Δάρκ έλεγε ότι θά είναι καμμία βασιλοπούλα που ένας κακός μάγος τή μεταμόρφωσέ γάτα».

— Μά ποιά ήταν αυτή η κυρία Δάρκ; ρώτησε ο Ριχάρδος.

— Σας τό είπα, ήταν μια κυρία που την παίρναμε νοικάρισσα κάθε καλοκαίρι. Τίποτε περισσότερο γι' αυτήν δέν ξέρω. Αυτήνης είναι τό φόντα που φοράει τώρα η μικρούλα μς. Την είχαμε νοικάρισσά μας έξη χρόνια. Μά ούτε φέτος οδτα πέρου δέ μς ήρθε. Δέν ξέρω για ποιό λόγο. Ήταν μια πολύ όμορφη κυρία, πολύ καλή και πολύ γλυκειά. Μς άφησε έδω αυτό τό μπασίλο με τά πράγματά της λέγοντας πώς θά ξαναέρθη. Ο Θεός δέ βώση νά μίν της έτυχε κανένα κακό!

— Τή φωνάζατε κυρία Δάρκ; είπε η Μπέττυ, που αίσθανόταν μεγάλο ενδιαφέρον για την ιδιοκτήτρια του φουσταγιού που φορούσε. Είπατε όμως πώς δέν ήταν τ' όνομά της;

— Όχι, στ' αλήθεια. Τ' όνομά της ήταν όπως τό είπατε σεις πρίν, η κάτι τέτοιο επάνω-κάτω.

— Άλλουέττ; Ξεκινε η Μπέττυ.

— Ναι, ναί. Μς είχε πει πώς τ' όνομά της σήμαινε Α ά ρ κ και γι' αυτό τό τη φωνάζαμε έτσι.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΣΤΟ ΒΛΕΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Άγαπητοί μου,

ΤΗΝ άλλη φορά σας έλεγα για την αγωνία που προξενεί σε πολλούς ή άμφιβολία του καιρού — καλοκαίρι ή χειμώνας; ήλιος ή βροχή; Άλλά ξέχασα εκείνους που αίσθάνονται ίσως τή μεγαλύτερη; τους σταφιδοκτήμονες, τους σταφιδοπαργαγούς, που αυτή τήν εποχή άπλώνουν τόν καρπό στ' αλώνια για νά ξεραθώ. Κι' ίσα-ίσα τήν ημέρα που σας έγραφα για τόν καιρό, έλαβα ένα γράμμα από μια νεαρή φίλη μου, που ένα μήνα τώρα λείπει στο χτήμα της, στην Πελοπόννησο, για τόν τρύγο. Τό περισσότερο κάνει σταφίδα. Και πρίν φύγη άπ' τήν, Αθήνα, μου έλεγε

— Φέτος έγινε πολλή σταφίδα. Θά προφτάσουμε όμως νά τήν ξεράνουμε και νά τήν πουλήσουμε; «Η θά πιάσουν βροχές άπ' τόν Αύγουστο

και θά μς τήν κάμουν λάσπη; » Α. άν συμβή τέτοιο δυστύχημα, δέ θά μέ ξαναόδητε! Άντι νά πάω τό βαπόρι νά γυρίσω, θά πάω στην τοίμα του μώλου και μπλουμ!

Αυτό ήταν βέβαια υπερβολή. «Η αλήθεια όμως είναι πώς «τέτοιο» δυστύχημα» θά κόστιζε πολύ στην φίλη μου που δέν έχει σχεδόν άλλον πόρο άπό τή σταφίδα της. Κι' επειδή είναι όρφανή κι' ο αδερφός της λείπει στο έξωτερικό, τά τελευταία χρόνια πηγαινει: ή ίδια στο χτήμα της, όπου μένει μονάχη της ένα-δυό μήνες με τους χωριάτες, επιδίδοντας τόν τρύγο, τό άπλωμα τεάλώνια, τό λιχνισμα, τό μάζωμα και τήν άποθήκευση του πολυτιμου καρπού. Τή θυμόμουν συχνά και φανταζόμουν τους κόπους της, τις φροντίδες της και τήν αγωνία της. «Όταν διάβασα στις έφημερίδες πώς έβριζε σ' ελη τήν Πελοπόννησο κι' η έσοδεία της σταφίδας σχεδόν καταστράφηκε, φοβήθηκα αληθινά. Γι' αυτό, έλεγα, νάβριζε πολύ και στην επαρχία της φίλης μου, νά της πήρε τόν καρπό άπ' τάλώνια και νά τήν έκαμε τήν ίδια νά πάη στην τοίμα του μώλου νά πέση νά πινγί! .. Άλλά όχι! Άλίγες ήμέρες μετά τήν άνησυχαστική είδηση, με ήσύχασε τό γράμμα που σας είπα. Μ' αυτό η φίλη μου μου άνήγγειλε πώς δέν έπαθε σπουδαία πράγματα από τις βροχές. Ακοούσα όμως τί ώραία που περιγράφει και τή δική της και τών άλλων σταφιδοπαργαγών τήν αγωνία:

«... Θά διαβάσατε βέβαια στις έφημερίδες για τις βροχές που έγιναν στην Πελοπόννησο και για τήν καταστροφή τής σταφίδας. Είμαι κι' εγώ άπ' αυτούς τους βροχολήκτους — έτσι τους λένε — αλλά, για καλή μου τύχη, όχι σε μεγάλο βαθμό. Οι ζημιές μου δέν είναι παραπάνω από ένα 30 τοις εκατό, που ωστόσο, με τις φτεινές τιμές τής σταφίδας, κάνε ένα σημαντικό ποσό. Οι άλλοι έδω παραγωγοί, οι περισσότεροι, είναι πραγματικά για λύπη οι κακόμοιροι. Όλα σχεδόν τεάλώνια είναι γεμάτα, τώρα κι' ελκοσι μέρες, κι' όπου νά προφτάση νά ξεραθώ ή βρεμμένη σταφίδα, ρίχνει καινούρια βροχή και τήν κάνει πάλι λάσπη. Δέν ξέρετε τί θλιβερό θέαμα που είναι ελ' αυτά τεάλώνια, όπου βλέπει κανείς άπλωμένους, στο έλεος του Θεού, τους κόπους ενός χρόνου δάκκερου!

«Εδύτυχός, τώρα και πέντε μέρες δέν βρέχει πιά, μά ο καιρός δέν θέλει νά μς βγάλλη άπό κάθε άνησυχία, παρά παίζει μαζί μας όπως ή γάτα με τό παντίκι. Τό πρωί ξημε-

ρώνει ξαστεριά, χαρά Θεού, ούτ' ένα ουνεφάκι πουθενά. Τάπόγευμα, ο ουρανός κυρτίζει δάκκερος, η θάλασσα άγριόει, κι' ο κόσμος τρέχει νά σκεπάζη, με τάρμενόνανα ή με τις ψάθες, τή σταφίδα του... Μά εκεί που λέμε πώς θά ξεπαύση η μπόρα, φυσάει άξαφνα ένα μαϊστράλακι, και κατά τό μεσάνυχτα τό φεγγαράκι άρμενίζει πάλι σε ξάστερο ούρανό. Γίνεται κανέναν καρδιακός η δέν γίνεται; Τί καλά που βρίσκεστε σεις στην Αθήνα! Βρέχει δέ βρέχει, δέν δίνετε πεντάρα! ...»

Διαβάζοντας αυτό τό γράμμα, φάτασθηκα, ή καλύτερα ξαναθυμήθηκα—γιατί κι' εγώ άπό τόπο που κανει σταφίδα είμαι—τ' άπεράντα αυτά αλώνια, όπου απλώνονται κάθε Αύγουστο «οι κόποι ενός δάκκερου χρόνου στο έλεος του Θεού». Μιά βροχούλα, κι' η μισή σταφίδα πάει: άπό πρώτης ποιότητας γίνεται παρακατινή. Μιά μεγάλη βροχή κι' η σταφίδα γίνεται για πέταμα. Καμμιά φορά, η νεροποντή τήν παίρνει από τ' αλώνια στους τάφρους. Δέν είναι κρίμα κι' άδικο; Κι' όταν ακόμη κανη ο Θεός και τή γλυτώσουν, δέν είναι άκριτία νά περνούν οι φτωχοί άνηρωποι από μια τέτοια αγωνία που τους κάνει καρδιακούς;

Και συλλογίσθηκα πώς λείπει άκόμα... μια εφεύρεση. Πόσον κόσμο θά ευεργετούσε εκείνος που θά επινόουσε μια τεχνητή ξήρανση, ένα θαυμασιο κλίμακο, που νά ξεραίνει τή σταφίδα σε λίγες ώρες, όπως τήν ξεραίνει τώρα ο ήλιος σε δεκαπέντε μέρες! ... Μοδ φαίνεται πώς είχε γίνει κάτι τέτοιο μά δέν ξέραινε τή σταφίδα όπως έπρεπε; η τεχνητή ξήρανση είχε μεγάλη διαφορά από τή φυσική; Έπειτα, οι μικροί, οι φτωχοί σταφιδοπαργαγοί δέν μπορούσαν νάχουν και κλίμακο δικό τους; «Η εφεύρεση λοιπόν θάπρεπε νά τελειοποιηθώ. Και σε μια μεγάλη πόλη— στην Πάτρα π. χ. που είναι η μεγαλύτερη στην χώρα που κάνει τήν περισσότερη σταφίδα — νά ιδρυθώ ένα μεγάλο, δημόσιο νά πουμε Άποξηραντήριο, κι' εκεί νά κουβαλιέται άπό παντού ο καρπός φρέσκος για νά ξεραίνεται. Τί λέτε; Δέν είναι κανέναν άπό σας;... εφευρέτης;

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΦΤΩΧΕ ΠΟΙΗΤΗ

Φτωχέ Ποιητή, άπόκαμνε ζητώντας τών όνειρων «Πραγματικότητας» νά γενούν τά όσα ώραία όρέχτης. Και κίησε Σε παράπονο — θ' κλάνη κόθων στείρων! — Και μέ άνία τά στερνά τό χρόνια σου έδέχτης.

Πούσαι σάν τότε ως έστεικς στην πρωινήν αίθρια Κι' έβρισκε τ' άθος θάνατο μεσ' τό σκληρό σου χέρι, Με άχόρταγα τά μάτια σου στην άγνήν εύτυχία «Άπό τά κίλλη ως γεύσουν π' η άγούλα σουχε φέρει;

Τώρα Σε βλέπω άργά-άργά τό βράδυ νά κλωνίσει Μόνος επάνω στο στρατι που όδηγας στη βρύση, Νά συζητάς με τό στοιχειά και ν' άποληγομνίσαι Στην άγκαλιά τους που έσώσα ν' άποκοιμηση η Δύση.

«Άλλοτε πάλι μ' άπλανή τό μάτια ξεκασιμένα Μές' τό κανό, όνειρεσαι άλλους ποιούς ξένους τόπους, Κι' αναζητάς του Άπόλυτου τά φώτα τό ορθωμένα Και ταξιδεύεις σου ο νοός μακριά από τους ανθρώπους.

Νά συζητάς με τόν καινό Σε βλέπω άργά τό βράδυ, Όπου σάν δήση στυγνή ύφώνεται και πάει, Ένώ τοδ κάκου σου η καρδιά ζητά μέσ' στο μαγνάδι Λέγη χαρά... Κι' άνημπορη, δακρύζει και λυγάζει...

Κι' ύστερα πάλι, σιούς άγρούς, σε δάση, σε λαγκάδια Πόσες φορές, πανάθλιο δέ Σε είδα, Δόν-Κιχότη, Άναζητώντας τής ψυχής τά άκριβά τά χάδια, —συναχρόνας τό Όνειρο με τήν Πραγματικότητα!

... Φτωχέ Ποιητή, Σε κλάνεψε ο Αιτρουισμός, ο Έρωσ Για σ,π ώραίο, σ,π δυλεκτό και θλίψη και άνία Σε πήρε ως όλα άπόκαμαν μέσ' στο θερμό τό θέρος Και ως χίμαιρες έξάθηκαν προς τήν άνυπαρξία!

Άγγιολούλουδο

Ο ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΦΙΛΟΣ ΜΟΥ

— Γιόσου, Γιόργο! — Καλημέρα, Τάσο! Και τίποτ' άλλο! Μ' αυτό τό παιδί που με χαιρετάει έτσι αδιάφορα, τυπικά, σχεδόν άθελά του, είμαστε στο δημοτικό σχολείο πρώτοι φίλοι. Μά τί φίλοι! Αχώριστοι. Όλο τό χειμώνα τόν περνούσαμε στην ίδια τάξημαζι. Τό καλοκαίρι πάλι μαζί. Στη θάλασσα, η στο έσωτερι-

«Έπειτα, ήταν πρωτογιός, και με τί καμάρι τό κρατούσε από τό χέρι ο πατέρας νά τό πάη στο σχολείο, — είχε δυό χρόνια που ήγίαινε—τό παρέρμενο για όλους παιδί του κι' όμως για μένον τό πιο όμορφο στέν κόσμο ίσως.

«Έπειτα ήταν τό καιμένο τόσο εδλαβητικό» στην έκκλησία, πάντα ήθελε νά λέη τό «πάτερ ήμών» και τό «πιστεύω», και νά κρατή στις όρτές τά έξαπτέρυγα, και στο σπίτι είχε όλο-κλήρη φορεσιά παπά κι' ελη τήν ώρα έψαλλε και λειτουργούσε κατά τό δικό του τρόπο.

«Ένα καιρό είχε στη ζωή του τό κακόμοιρο τό Μιχαλιό, τάσπρα του μαλλιά και φρόδια. Κάθε φορά που έκοβε τά μαλλιά του, έκυρβε ένα τσουλούφι, νά δη τήν άλλη φορά μήπως μαυρίσαν...

Τώρα, τό Μιχαλιό στέν ούρανό τά μάτια του και τά μαλλιά του θάχουν πάσει τό άλλο χρώμα τ' ούρανοδ, και θά βασιτά πάντα ένα έξαπτέρυγο στο χέρι και θά ψάλλη άκατάπαντα.

Ιωνίαν

ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ

Βραδυάσει. Μόλις έδυσε ο ήλιος πίσω άπ' τό βουνό και τόρα οι τελευταίες του άναλαμψεις γλυκά φωτίζουν τήν πύλη κορφή τ' άη-Λιά άπάνται, άπ' τήν άνατολή, ξεπροβάλλει δειλά τ' όλοστερόγγυλο φεγγάρι.

Είμαι καθισμένη σε μια βουνοπλαγιά, άνάμωσ στ' άνθισμένα άκόμη θυμαρία που μοσχοβολούν. Ένα σοφό πιτσιρικάκι μου κάνουν παρσία, και βλέπουν καλά-καλά τό έργο μου και τό... όρέγονται, ένα καρκαλάκι από άσποίλους.

Νά σας συστήσω μερικά εν πρώτοις: τήν Ούρανία... αυτή ύπερβαίνει κάθε περιγραφικότητα, δυό μάτια γαλαζοπράσινα όλο φωτιά, ένα μυτικά σηκατό, κι' ένα μικρό στοματάκι που κόβει και μάρσι διαρκώς και τό όλο... αεικίνητον... περνώ τουλάχιστο δεκα φορές τήν ώρα μπροστά από τό σπίτι, πότε για πάνω, πότε για κάτω.

Κατά δεύτερον λόγον έρχεται η Άνεζίνα, αυτή είναι τύπος και ύπογραμμός της Ούρανίας... Προσπαθεί νά τήν μιμνήται σ' όλα της τά σκέττα, νά μίν τήν άφήνει δρόμο... τήν ακολουθεί πιστά και σ' όλες τις βολαιές της. Άδτοι είναι οι κυριότεροι παργάγοντες.

— Έλα, Ούρανιά, πές μου εκείνο τό ποίημα εφέτασινς ήρθανς... Δέν είναι όμως και τόσο βολική, κι' άρχίζει νά σκράρχη τήν Άνεζίνα.

— Πέ το σύ.

— Όσι, έ θέλω.

— Έλα πέ το γιατί θά σοδ... τις παίξω.

— Έ, όπως είπαμε: θά μιλήξ κάθε Σάββατο, θά τρώς κάθε Κυριακή, θά τις τρώς κάθε Δευτέρα.

Τά σαστίξ και μέ βλέπει καλά-καλά και κοντεύει ν' άρχισή τά κλάμματα είναι Δευτέρος και φοβάται μη τεθή τό σχέδιον εις ένέργειαν, κι' έτσι τό σκάει αλά γαλλικά...

Σε λίγο είναι τό καρκελί έτοιμο δ-λα μέ βλέπουν στο μάτια.

— Όποια μου πη πιο καλά τό «έξε-

τάσεις ήρθανε . . . > θα πάρη το καρεκλάκι.

Τώρα είναι πολύ πρόθυμη η Ουρανία και το λέει τόσο χαριτωμένα, προπαντός σ' αυτόν ένα μέρος που λέει. κ' απ' τον καμώ μου έγινε κλωστή και τυχλάδι κ' όταν βγαίνα στο μάθημα πήγα να στον Άδη.

— Μπαρό, Ουρανία, δικό σου είναι το καρεκλάκι!

Το παίρνει και θρόμο, που τη φτάνει Βράδυσα χωρίς να το πάρω είδηση κ' αφήνω την πλαγιά μου τ' άστρα άρχισαν να βγαίνουν από μακριά άκούεται της θάλασσας το ξέσασμα πάνω στα βράχια, κ' ένας μικρός βοσκός κλάζει τσαμπουνα σε' απέναντί βουνό πάσαν και τα τριζύκια να λαλούν κ' άρχίζει του γροθλού το μονότονο τραγούδι.

Δροσοστάλαξη

ΜΙΚΡΟΕΚΔΡΟΜΗ

Ή όρα είναι έννιά το βράδυ. Καθισμένες στην άμμο, κοιτάζουμε τ' άσημεία κυματάκια να ξεψυχούν άδόρφα στην άμρογαλιά. Φωνή δεν άκούγεται, όλες θανατούμε την σπάταλη σελήνη που μοιράζει άστέχαστα τις άσημένιες άχτίδες της ζητώντας να στολίη το κάθι τί.

Σχεδόν άντίκρυ, το μπροστάνι του μάστρο-Νικολή δίγει φόντο σ' αυτή την είχονα.

Έξαφνα φωνές μ'ς βγάζουν απ' τους ουβασμούς.

— Νά τις, νά τις οι ρομαντικές μ'ς!

— Έδώ είστε και σ'ς ζητάμε σ' όλο το χωριό;

— Όρα για ρομανισμό είναι τώρα, ή για να πάμε περίκατο να ξυπνήσουμε;

— Παιδιά! πάμε με τη βάρκα στο μπροστάνι!

Ή ιδέα έπεσε απ' τον ουρανό. Άρέσως έγινε δεκτή κ' άνακοινώθηκε στα σπύτια μας, που τη δέχτηκαν με τον όρο να μ'ς συνοδεύουν.

Όλο το χωριό άναστατώθηκε. Μέγαμν έντεκα οικογένειες στο Λουτράκι της Σκοπέλου κ' είμαστε όλες μιά παρέα.

Με φωνές και γέλια ρίχτηκαν επτά βάρκες στο γυαλό, μήκαμε μέσα και ξεκινήσαμε.

Δέν άναγνώριζες πιά την προηγούμενη ζωγραφιά, την ήσυχη και θλιμμένη. Νέα τώρα την είχε αντικαταστήσει, συνέχεια της πρώτης άλλα χαρούμενη αυτή και ζωηρή.

Ή θάλασσα θύμισε που της χαλάσαμε την ήσυχία. κ' άρχισε να μουρμουρίζει και ν' άφρίζει απειλητικά γύρω απ' τις κάτασπρες βαρκούδες το άεράκι θύμισε κ' αυτό κ' άρχισε να πνέη σιγαλά.

Μόνο το φγγάφι, χωρίς να μνησικακήση, έξακολουθούσε να φωρίζει άμέφυμνα και να στολίξη τώρα περισσότερο χουοίζοντας τα μαλλιά της κάθε ξανθομαλλούσας. Γέλια, φωνές πλημύρισαν τη θάλασσα.

Άρχισαν οι λαμβοδρομίες.

— Νά δοίμε ποιός θα φτάση πιο γρηγόρα!

— Και ποιός θα τραγουδήση ωραιότερα!

Οι καλλίφωνοι φιλοτιμήθηκαν, κ' οι γυχτωδίες διαδέχονται ή μιά την άλλη

— Φτάσαμε!

— Πρώτοι έμεις!

— Ναι, γιατί είστε λιγότεροι.

— Και τριβαίει ο Νίκος κουπί, εί-θάλλως! . . .

— Αφήστε τα τώρα αυτά κ' έλάτε να τραβήξουμε έξω τις βάρκες.

Οί μισοί ξεπολήθηκαν κ' άρχισαν να τραβούν. Τέλος βγήκαμε. Δρόμο για το μπροστάνι, στρατός όλόκληρος.

Ό μάστρο-Νικολής είχε πέσει. Μόλις μ'ς κατάλαβε σηκώθηκε.

— Σεις είστε, παιδιά; Καλώς όριστε. καθήστε!

Μά που να καθήσουμε μεις. Τριγυρίζαμν όλο το μπροστάνι. Τρέξαμε σεά περιβόλια, κόπιαμε φρούια και τέλος γυρίζαμν στο σπιτάκι. Βρήκαμν τους άλλους στρωμένους στο τραπέζι.

Πεπόνια, σταφύλια, σόκα, μυτζήδρα, έλιές ζυδιαστές κ' άλλοι μεζέδες γέμιζαν το τραπέζι.

Τους μνημήκαμε.

Στη μιά γυρίζαμν στο χωριό κατά-κοποι, μά και κανεχαιοστημένοι.

— Και σ' άλλα με ύγιαία, παιδιά. *E; Μαργαριταρένια Βασίλισσα

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΚΑΙ Ο ΧΑΡΟΣ

Κάποτε παρουσιάστηκε σε ένα βασιλιά της Περσίας ο Χάρος και του είπε:

— Ω βασιλιά! Δέκα χιλιάδες ύπ-κοοί σου θα πεθάνουν από χολέρα.

— Υστερ' από λίγο καιρό εξαπλώθηκε επιδημία χολέρας στη χώρα τον και πολλοί ύπκοοί του πέθαναν. Όταν πέρασε ή επιδημία, ο βασιλιάς γύρισε όλο το βασίλειό του για να ιδη ποσοί άνθρωποι του πέθαναν. Έβιαθε λοιπόν ότι είχαν πεθάνει πενήντα χιλιάδες ύπκοοί του.

Τότε παρουσιάστηκε για δεύτερη φορά ο Χάρος στο βασιλιά, κ' ο βασιλιάς του είπε:

— Χάρε, με γέλασε! Ένώ μου είπες ότι δέκα μόνο χιλιάδες ύπκοοί μου θα πέθαιναν, χάθηκαν πενήντα χιλιάδες.

— Βασιλιά μου, απάντησε ο Χάρος, δέ σέ γέλασα. Δέκα χιλιάδες ύπκοοί σου πέθαναν από χολέρα. Οί άλλοι πέθαναν από το φόβο τους!

Μπετόβεν

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ή δασκώλισσα έδωσε στους μικρούς μαθητές ένα θέμα με τον εξής τίτλο: «Τί θα λέγατε στον Τάκη, ο οποίος μουντζουρώνει με το μολύβι του τους τοίχους του σχολείου».

Και να τί έγραψε ή Σοφούλα: «Ντροπή σου να γράφης στους τοίχους με το μολύβι! Πάρε παράδειγμα την κυρία μας, που γράφει πάντα με την κι-μωλία!»

Δανάη

Μιά ύπερκομψυόμενη κυρία διαβά-ζει στην έφημερίδα ότι μιά γυναίκα έγέννησεν ένα κορίτσι με δυό κεφάλια.

— Τί τυχερό που είναι αυτό το κο-ρίτσι! ψιθύρησε. Όταν θα μεγαλώση, θα μπορέη να φορη ταυποχρόνως δυό είδων καπέλλα.

Ρεαλιστής

ΑΔΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΑΙΗΠΛΑΣΗΣ»

Άθήνα, 12 όδος Εθιριπίδου, την 19 Σεπτεμβρίου 1933

Ο ΣΕΒΑΣΤΟΣ καλαός μου φίλος και συνεργάτης κ. Ίαν. Χ. Αραγάτος, ο σοφός γυμνασιάρχης και τώρα λυκειαρχής, έξέδωσε ένα φυλλάδιο με τον τίτλο «Η Ζωή μου». Σ' αυτό αναγράφει τί έκαμε και τί έγραψε στα δγδόντα του τιμημένα χρόνια (γανν. στα 1853). Με άληθινή συγκίνηση διάβασα αυτή την αυτοβιογραφία. Αυτήθηκε μόνο που ο κ. Αραγάτης δέν άναφέρει πουθενά ότι υπήρξε κ' ένας από τους πρώτους μου συνεργάτες. Άλλά . . . που να τα θυμάται κανείς! έλα όταν έχει κάμει τόσο πολλά! Φάναί που το θυμώ-μαι εγώ με περιφρόνη κ' εύγνωμοσύνη.

Στην έγκριτη άλεξανδρινή έφημερίδα «Ταχυδρόμος», στις 14 Σεπτεμβρίου, δη-μοσιεύθηκε ένα άρθρο με τον τίτλο «Προ-νόμιος απ' την Άθήνα» και με την υπο-γραφή «Αντώνιος Ίννης». Είν' ένα κα-λό παλιό Διαπλασώπουλο, βρωτερ' από πολλά χρόνια, επιοκέφθηκς περαστικός τό γραφείο μου και μίλησε λίγο με τον κ. Παπαδόπουλο και τον κ. Πενόπουλο. Γρά-φει λοιπόν τις έντοχώσεις του απ' αυτή την έπισκεψη που γι' αυτόν είχε χαρακτη-ρα προσωνυμία. Σπάνια διάβασα τόσο ώρατο άρθρο. Χαρακτηρίζει τόσο συμπ-θητικά, τόσο συγκινητικά το διαπλασάκιο έργο του κ. Παπαδόπουλου και του κ. Σε-νεκούλου-Φαίδωνος!

Άλλά πρέπει να το διαβάστε και σεις, θα σ'ς άρέσει πολ-λύ. Γιατί διαμηνώνει τα κίνηματτα κάθε καλού Διαπλασώπουλου. Γι' αυτό θα το άναδημοσιεύω στο έρχόμενο.

Δέν θυμώμαι, Σεπεόμενη Λαίδη. Άλ-λά μένουν ακόμα λίγα έκκερητ' κομμάτια από τότε κ' ίσως είναι μέσος σ' αυτά. Γρηγόρα θα τα ξεκαθαρίσω. Ό κ. Ξενο-πούλος σ' εύχαριστ'ι για όσα γράφεις κα-θώς κ' όλα τα Διαπλασώπουλα της Συν-τροφίας σ'ς. Πραγματικά, έτοιμαζόταν νάρθη στη Θεσσαλονίκη, αλλά την τελευ-ταία στιγμή άποφασίστηκε να μ'ς συνοδεύ-σουν τον θίασο του Έθνοκοό τά μέλη της Καλλιτεχνικής Έπιτροπής. Την υποδοχή λοιπόν που σχεδιάζατε, θα του την κάμ-τε άλλη φορά . . .

Έρωτα το μεγάλο γράμμα σου, Σεπε-όμενη Λόρε, στον κ. Ξενοπούλο, άπό το διάβασα κ' έγώ. Σ' εύχαριστ'ι θερμό-τατα για τις έκτασεις, τις λεπτομερείς και πολύτιμες αυτές πληροφορίες για την πα-ράσταση του «Ποπολάρου». Δέν έχει άμ-φιβολία ότι το έργο του είχε θριαμβευτι-κή επιτυχία και στη Θεσσαλονίκη, γιατί τό μαρτυρεί κ' ή άνατίλση του λουσαλέα έκστρατεία από νεκρούς λογούς, που τά-χουν με τους παλιούς γιατί νομίζουν πως τούς κλείνουν το δρόμο (ids και άρθρο κάποιου Φωτιστιού, «Ό Ξενοπούλος», σέ μιά έφημερίδα της Θεσσαλονίκης). Ή γνώ-μη σου είναι ότι ή επιτυχία όφειλεται μό-νο στο έργο, γιατί οί ήθοποιοί δέν έπαί-ζαν όσο καλά έπρεπε. Άπαντανίας, εκείνοι έγραψαν ότι μόνο το θαυμάσιο παίξιμο έ-σως τό . . . γελοίο έργο! Ή άλήθεια είναι—κρίνω από τις έδω τουλάχιστο πα-ραστάσεις— ότι όσο καλό είναι το έργο, τόσο καλό το έπαιξαν κ' οί ήθοποιοί του Έθνοκοό. Άν δυό-τρείς κ'όσους έπαιξαν λίγο (αυτοί που σημειώνεις και σ'ς) δέν έχει ση-μασία. Το σύνολο, και ως ήθοποια και ως σκηνοθεσία, ήταν θαυμάσιο.

Ανοόχαρο, σ' ένα γράμμα σου άπό 12 Αύγουστου σήμερα μόλις κατορθώνω

νάπαντήσω. Την παραγγελία σου έξέτε-λεσα. Τη μετάφραση σου έκείνη δέν θυ-μομιά τώρα που την έχω. Θα φάξω να τη βρω, θα τη διαβάσω και θα σοδ πώ άν είναι δημοσιεύσιμα ή όχι. Μου φαίνεται πως το «γούστο» σου είναι γενικό: οί περι-σισότεροι άνθρωποι προτιμούν τη μέτρια ζέση από τό κρύο και μέλιτα το μεγάλο.

Είδα, Όθων, τα του ταξιδιού σου και χάρηκα που γνώρισες στην Τήνη τόσο κα-λά Διαπλασώπουλα. Καθώς βλέπεις, τον «Ειρηνικό» διαδέχτηκε ο «Μουστάρκς» κ' έλπιζω να σέ διασκεδάσει κ' αυτό το μυ-θιοτόρημα, οδ ήρωας του είναι ένας τό-σο έξυπνος και γενναίος σκύλος.

Ήδης, Σεάμ Κάλλι, που στις εξέτασεις για το δημόσιο ήλθες τρίτος μέσος σέ 107 μαθητές. Πολύ καλή επιτυχία! Στο Μα-ροδί είναι πολλά διαπλασώπουλα, αλλά τώρα δέν προσφιλνεις να τα γνώρισης. Έλα και τό ποιήμα σου. Άμα μήνης την τύχη του, τότε θα σου στείλεις κανέν' από τ' άλλα που σοδ ένήνευσε ή έξοχη. Ναι, όσες άπαιτήσεις θέλεις μπορείς να στείλεις μαζί σ' ένα φακέλλο, εγώ θα τις χωρίσω.

Αυτήθηκα, Θεοδώρα, για το λάθος της ύπερηστίας που με στέρησε τόσο καιρό τά γράμματά σου. Γράφς μου τώρα συ-χνότερα. Τί καλά θα περνώ σ' αυτή την παρά από Διαπλασώπουλας! Το γρήγο-ρο το Πεισιγούκο τον διόρθωσα! άν όμως ή έπιγραφή της Ηυστηριώδους είναι «μο-στηριώδης σαν ή κτήνη», δέν μπορεί να διορθωθεί, μόνο πρέπει . . . να λυθη.

Αυτά, Γρεναδίερε, συμβαίνουν συχνά τόσους Σύλλόγους. Κάποιος τυχαίνει που σπαίρει ζζάνια, κάποιος που δυσραστει-ται γιατί δέν έκλέγεται μέλος του Συμ-βουλίου κλπ. Άλλά σεις οί έξη που μέ-νουμε, είστε άρκετοί γνάσουστησε τον κα-λό σας Σύλλογο και να τραβήξετε μπρο-στά. Κ' αυτοί που έφυγαν θα μετανιωθή-σουν ίσως και θα ξαναγυρίσουν.

Χαίρω πολύ για τη γνωριμία, Στεφά-δων Εδλάμπιε. Οί συνδρομηταί, είτε ετή-σιοι, είτε τριμήνιοι, έχουν τά ίδια προνό-μια, έτοιμένως μπορείς να πάρης και ψευ-δώνυμο. Και να μω γράφης στον ένικό. Όλα τα παιδιά μου είναι μω γράφουν.

Μακεδονικόν Έλεντελβίαις, κ' έγώ εύ-χαριστήθηκα πολύ που σέ είδα στο γρα-φείο μου. Ναι, όταν γυρίζω από την Πεν-τέλη, να ξανάρθω και να ζήτησή τον κ. Φαίδωνα. Κ' αυτός έπιθυμεί πολύ να σέ γνώριση. Χαιρέτησέ μου τον άγαπημένο σου πάδο που σοδ χωρίζει τη σιά του για να κάθεται και να μω γράφης . . .

Πόσα μαθήματα έχεις στο Ίνστιτούτο της Γυμναστικής, Λαχτάρα της Δευτε-ρίας! Αυτομμαι που δέν θα λαβαίνης μέ-ρος στην κίνηση, ως να τό τελειώσης, αλλά να γίνης, θα περιμένω. Ίσως ό-μως θα μποροήσης κάπου-κάπου να μω πε-τέω δυό λόγια, να καθάλνω τί κάνεις. Έύχαριστ'ι για τις γελοιογραφίες.

Έλπίζω, Δεβάντα, να γνώρισης πα ή-λας τις Διαπλασώπουλας της Αϊδηψού. Εύ-χαριστ'ι που φροντίζεις πάντα για τη διά-δοσή μου. Διαγωνισμός προς σύνθεσιν Πνευματικών Άσκησεων θα προκηρυχθη τον Δεκέμβρη για τό 1934. Άλλά δέν κά-νουμε άσχημα που έτοιμάζεις κ' έπαισαγά-ζεις τη Σύλλογγή σου άπό τώρα. Αυτό μάλιστα έπρεπε να κάνων όλοι. Κάθε φο-ρά δηλαδή που τούς έρχεται ή ιδέα για μιά Άσκηση, να τη γράφουν και να τη φυλάνν. Κ' απ'αυτές τις Άσκησεις να δια-λέγουν όσους τις καλύτερες για τη Συλ-λόγγή τους.

Ζωούλα Ν. Κατράβα, δέν μπορώ να

θυμηθώ τώρα, μω φαίνεται όμως πως τέ-τοιες γελοιογραφίες δέν είδα ποτε. Όπως ή άλλος, ήταν αδύνατο ν' αναφερθήσ σε' άποτελέσματα του Διαγωνισμού της Ζω-γραφικής που δημοσιεύθηκαν τελευταία, γιατί αυτός ήταν περιόνος και ή προθε-σμία του είχε λήξει πολύ πριν από τό Πά-σχα, όταν, καθώς μω γράφεις, έστειλες τις γελοιογραφίες σου. Τώρα, καθώς θα είδης, ο Ίλιος Διαγωνισμός ξαναπροκηρύ-χθηκε. Έτοιμένως μπορείς να μω ξανα-στείλεις αυτές— ή και άλλες— γελοιο-γραφίες σου ως τό τέλος Οκτωβρίου. Ίδες και την προκήρυξη για να συμπουρωθη.

Όχι, Δοξασμένα Τρισταλιναστάκι, τό ποιήμα για το Διαγωνισμό πρέπει τά εί-ναι ποιήμα. Δηλαδή έμμετρο, για να βλέ-πω την έπίδοση του διαγωνιζόμενου και τη σιχυοργία. Άλλοιούτεια θαάνα διαγω-νισμό για παξοτράγουδο (που κ' αυτό ένα είδος είναι, δέν θα λάθης λοιπόν μέρος σ' αυτόν τον Διαγωνισμό, γιατί δέν μπο-ρείς να γίνης ποιητής . . . με τό στανό).

Άλλά δέν περάζεις. Κανένος δέν είναι τι-ποχρεωμένος ν' άπαντη σ' όλους τους δια-γωνισμούς που κάνω. Μόνο σ' όσους μπορεί.

Δέν όνοσα καλά την άπορία σου, Δευ-κή Καμέλια. Θα σοδ έξηγήσω όμως πως είναι τό Κρυπτογραφικό κ' ίσως τό λίσης μόνη σου: Άριθμούνται τά γράμματτα της άρχικής λέξης με άξόνητα άριθμοί. Όταν ένα γράμμα της επαναλαμβάνεται, παίρ-νεται τόν άριθμό που ήρξε την πρώτη φο-ρά. Π. χ.: Ααααα=11234, άπου Α=1, Ρ=2, Ω=3 και Ν=4. Κατόπι με τά γράμματτα της λέξης Ααααα, — δχι με άλλα — πρτάς να σχηματισθούν άλλες τρεις λέξεις, που ή πρώτη πρέπει ν' αρχί-ξη με τό 2 (ρ), ή δεύτερα με τό 3 (ω) και ή τρίτη με τό 4 (ν). Έτσι φτάνουμε π. χ.: τις λέξεις Ρα, Ων και Νάαα.

Κάθε γράμμα τους τό σημειώνουμε με τόν άριθμό που έχει στην άρχική λέξη. Και τό Κρυπτογραφικό μας είναι έτοιμο: 11234 = Άρχιερέας 21 = Θεός. 34 = Μοτοχό. 4112 = Ποταμός. Στο παράδειγμα αυτό, μόνο τό Α έπα-ναλαμβάνεται, γι' αυτό στην άρχική λέξη ύπάρχουν δυό 1, τό δέ 2 δέν είναι τό δεύτερο, αλλά τό τρίτο γράμμα της λέ-ξης. Κ' άκριβώς έπειδή τό Α επαναλαμ-βάνεται κ' ύπάρχει στο Κρυπτογραφικό λέξη που άρχίσει μ' αυτό (ή άρχική) δέν κάνουμε κ' άλλη με τό ίδιο άρχικό, που θάταν περιττά. Έτσι γίνεται πάντα. Π. χ.: ή λέξη Καναδάς=1232425. Έδω 2=Α. Όσοι μόνο μια λέξη θα κάνουμε που νάρχηη από Α (π. χ.: Άνανάς) έ-πειτα, άπου άπαντ'ε, τό ηρθόμν, — Και τώρα που έξέρεις πως γίνεται τό Κρυπτο-γραφικό, μω φαίνεται πως πιά εύκολα θα τό λύνης. Π. χ.: βλέπεις μιά λέξη που δρξεται «άρχιερής» κ' έχει στην άρχή δυό γράμματτα όμοια (1 και 1). Τά γράμ-ματα αυτά δέν μπορεί να είναι παρά αα, κ' άμέσως θα θυμηθής τον άρχιερέα των Έ-βραίων Αααών. Άλλά κ' αν δέν τόν θυ-μηθής, πάλι μπορείς να τον βρής από τις άλλες λέξεις. Π. χ. «θεός» με δυό γράμ-ματα (21) δέν είναι παρά ο αίγύπτιος Ρα. Έπίσης ή συνήθεστερη έμετοχη με δυό γράμματτα (34) είναι τό άν. Τώρα λοιπόν έξέρεις ότι 2=Ρ, 1=Α, 3=Ω και 4=Ν. Ε, δέν σοδ λείπει τίποτα για να υποκαταστήσης μ' αυτά τους άριθμούς της άρχικής λέξης και να βρής Αααών.

Ναι, Έδωθ, έγινε λάθος. Σ' άποτελέ-σματα του 261ου Διαγωνισμού Άόσεων έ-χεις μόνο Εύφημο Μνεία. Στους Ίσαίμοις

του Α' Βραβείου, εκεί που είναι πάλι τ' όνομά σου, πρέπει να γραφή Δούλη Δο-δεκάνης. Αδτή είναι Ίσαίμοις Α' Βρα-βείου και παρακαλώ να διορθωθη.

Ή διπλή γιορτή που σ'ς άνήγγελα στο προη. όύμενο— Εικοσιπεντάχρονα της Φω-τεινης Σάντρας— και τριημητική της Άλίκης — έγινε λαμπρή τό βράδυ της Τετάρτης 21 Σεπτεμβρίου. Το θέατρο Άλίκης γέμι-σε άσφυκτικά. Στην άρχή, εκ μέρους της Έταιρείας των Θεατρικών Συγγραφέων, μίλησε ο πρόεδρος της κ. Θ. Συναδινός. Κατόπι ή κ. Τζούλια Άμπελά Τερέντιο άπήγγειλε τό ένθουσιώδες ποιήμα του Προβλεγγίου «Στή Φωτεινή Σάντρα». Ά-κολούθησε ή παράσταση που είχε τη μα-γαλύτερη έπιτυχία. Άφραση σοδ ρόλο της Φωτεινης ή Άλίκη. Κ' όλοι οί άλ-λοι ήθοποιοί έπαιξαν έξοχα. Στο τέλος κάθε πρόξης γίνεται άποθέωση της πρω-ταγωνίστριας και του συγγραφέα. Ή οικη-νή είχε γεμίσει λουλουδία. Κ' από την πλαταία — φαντάζεσθε με πόση συγκίνη-ση— καμάρωνε την κόρη της ή μεγάλη Κυβέλη, ή πρώτη που, έδωθ και 25 χρό-νια, δημιούργησε τό ρόλο της Φωτεινης.

Τό έργο θα εξακολουθήση να παίζεται κάθε βράδυ όσο θα έπιτρέπη ο καιρός. Πέμπτη, Σάββατα και Κυριακή θα παί-ζεται και σ' άπογοματινή.

Παρακαλώ πολύ όσους χρωστούν τη συνδρομή τους να τη στείλουν το γρηγορώτερο. Ας έχουν ύπ- όνει τους, ότι οί συνδρομής αυτές είναι οί μόνοι που σόρος ή καθυστέρηση έτοιμένως δυσκο-λεύει πολύ τό έργο μου που ά- παύται όχι μόνο μεγάλους κό-πους, αλλά και μεγάλη έξοδα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Μίμικα, (Γεία σου, Οριέτια). Φοιτητής, (ΙΒ). Άρης Άστέρης, δ. (ΑΚ). Μιράνα, κ. (ΕΣ). Ξανθή Κουκλίτσα, κ. (ΝΙΙ).

Ή Διάπλαση άσπάζεται πολύ φί-λου της: Άνυπόταχον (δχι, παιδί μου, δέν είναι τό ίδιο, πρέπει να συμπουρω-θήσ με τόν Όρηγό) τό ψευδώνυμ σου έν-νεκρήνη λυσόχαρτο έστειλα.) Έξέρια του Πόνου (τετράδια έστειλα) μπράβο που άν-τικαθιστάς την ταμία του μπαρμπα ός που να βρή άλλη!) Άρη Άστέρη (τό ένέ-κρινα) περιμένω να μω γράψης κ' έντε-νέστερα) Δυναριάν (έστειλα τρία τετρά-δια) προηγούμενη παραγγελία δέν έλαβα) Μαρίαν Α. Δυγκούση (Όδηγόν έστειλα, περιμένω) Άήτητον (άρκετά καλή ή μετάφραση σου, αλλά τό άνέκδοτο παιό- γνωστο) μετάφρασε τίποτα από άγνωστο) Ταξιδιώτην (ή έκτέλεση αυτής της Σι-ρράς δχι τόσο τεχνική, αλλά κ' ή ύποθε-ση κάπως άφύσικη) γιατί οί κυρίες λα-τρεύουν συνήθως τά σκυλάκια τους) Θεό-δωρον Καλογιάννη (έστειλα) Μιράντα (σοδ τό ένέκρινα) χαιρώ πολύ που μπαί-νεις στην κίνηση) γράψς μου). Οθέλιον (είδα τί έφατα που πέρασες στο χωριό αύ-τό της Τήνου) κ' σ' εύχαριστ'ι που μω έγραψες μόλις γύριες) για τό Ι) δέ συγ-χαίρω κ' έται πάντα, να είσαι ο πρώτος στην τάξη) Περιηγήσεις των Δολλα-ριών (χαιρώ που πέτυχε ο διαγωνισμός σου) είπα την άλλη φορά για τη μετεμ- φύωση άπαντώντας στην Κρητικοπού-

λα) **Ροδόνιον** (δέν μ' ἀνοχλείς καθόλου· οὔτε μού γράφεις «κουταμάρες» ὅπως νομίζεις· εἰσὶ καλὸ παιδί ἀφοῦ «νοσταλαγῆς» τὸ σχολεῖο· ἔ. πλησιάζει κί' δ καιρός του·) **Ἐιρηνηϊκόν** (τὸ ἔχω ἀκουστά αὐτὸ τὸ μέρος ὅπου ἔγιναν ἀνασκαφές καὶ βρέθηκαν τόσα φώτλια πράγματα· ὑπάρχει ἀκόμη τίποτε στὸ χωριό, ἢ τὰ κτήσαν ὅλα στὰ Μουσεία; τὰ κινήτὰ βέβαια ἐννοῶ·) **Τσοῦχτραν** (λυσοχάρτο καὶ λ/ομὲ ἔσταιλα·) **Μιμόζαν** (ἐλαδα, ἔσταιλα· γνώρισες λοιπὸν τὴν **Πανδώρα**;) **Χλόην** (εἶδα τί φώτλια περιγῆς στὴν χωριό καὶ χάρηκα πὺ γνωρισιῶν σου στὴν Αἰθνή μὰ δυὸ τόσο καλῆς διαπαισοπούλας·) **Ἀστέρης τῆς Κερκύρας** (χαίρω πὺ σου ἀρῶσουν τόσο τὰ περιεχόμενά μου· χαίρτωσός σου στὴ μαρμά, τὴν παλιά μου φίλη·) **Κουκλίσαν** (ναί, δέν ἐφθασε ἀγκαίρως ἐκεῖνη ἢ Ἀγγεῖλα γιὰ νὰ δημοσιευθῆ πριν ἀπὸ τίς 30 Αὐγούστου, οὔτε ἐπρόσθεξα κῆς, δταν δημοσιεύθηκε, ἢ ἡμέρα αὐτὴ εἶχε περάσει·) **Ἀριάδην** (σοὺ τὸ ἐνέκρινε· χαίρω πολὺ πὺ θὰ σ' ἔχω τώρα κοντὰ μου·) **Ἀνθιπέμενν Γαζίαν** (ἔτσι συμβαίνει συχνά· ἔταν δέν ἐλλιπῆ κανέναν, βλέπει ἀξάφνω τὸ κομμάτι του δημοσιευμένο...) **Μή μου Ἀπτεον** (ἐλαδα καὶ συμμορφώθηκα·) **Γαλατὴν Νεραΐδαν** (ἔπαρχει λευκὴ λέξις καὶ στὴν τελευταία σελίδα· πρόσθεσε καὶ θὰ τὴν ἀνακαλύψῃς...) **Ἡρακλειστοπούλαν** (τὸ Σῆμα ἔχει 30 δραχμές·) **Ἐλπίσαν** **Ἑλλάδα** (ἔσταιλα·) **Μαῦρο Διαμάντι** (καλὴ ἐπιτυχία στὶς εἰσαγωγικῆς ἔσταιλα· Ὁδηγὸ καὶ φύλλα, κί' ἔχω ὑπόλοιπο στὴ διάθεσή σου ἄρ. 40·) **Σάββαν Παυλίδην, Νικητρίαν Ἑλλάδα, Ναυτάκι** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Σεπτεμβρίου ἐλαπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 266ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φύλλοῦ τούτου εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 23 Νοεμβρίου.

490. **Δελφίγραφος**
 Νότα τῆς Βυζαντινῆς Συνηροφιά σὲ ῥήμα δίνω
 Κί' ἄλλο ῥήμα κάνω εὐθύς
 Κί' εἶθελα νὰ μάτια κλείνω.
 Ἀγραμπελι
491. **Συλλαβογράφος**
 Σύμφωνο, νότα καὶ μ' αὐτὰ
 Μί' ἀγανατομῖα ἐνώνεται
 Κί' ἕνας ἀρχαῖος τραγουδιστῆς
 Περιφρομὸς δηλώνεται.
 Πνεῦμα τῆς Ἀντιλογίας
492. **Στοιχειογράφος**
 Γράμμα σὲ συνδεσμο προσθέτω
 Καί μ' αὐτὸ κάνω στὴ σειρήνῃ
 Ἄγωνισμα πὺ ὑποθέτω
 Εὐκόλ' ἀπ' ὄλους θὰ βρεθῆ.
 Μαγνήτης
493. **Μεταγραμματισμός**
 Ἀπὸ πόλη ἰστορικὴ,
 Ἦτα ἀν βάλω ἀντὶ τοῦ Υ
 Καὶ τὸν τόνο καταβάσω,
 Ὑψη θάχω μαλακὴ,
 Ὅ, τι θέλω γιὰ νὰ πλάσω.
 Μπέλλα
494. **Τρίαινα**
 * * * Ν' ἀντικατασταθοῦν οἱ ἀσπερίσμοι διὰ γραμμάτων
 * * * ὥστε ν' ἀναγινώσκονται:
 * * * καθέτως ἐξ ἀριστερῶν, θεὸς πύγυπτος, βασιλεὺς τῶν Περσῶν καὶ ἄνθος, Ὁριζοντίως, ἀρχιερεὺς τῆς Γραφῆς.
 * * * Ὁθέλλος

495. **Κρυπτογραφικόν**
 1 2 3 4 5 6 1 7 4 = Ἀρχαῖος βασιλεὺς
 2 1 6 8 5 1 = Κράτος
 3 6 5 7 4 = Οὐράνιον σῆμα
 4 5 2 1 = Ἐπίρροημα
 5 7 4 = Νῆσος
 6 1 2 7 4 = Ζῶον ἄγριον
 7 6 2 1 = Βασίλισσα
 Γεώργιος Χαρολάμπους

496-500. **Μαγικὸν Γράμμα**
 Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἀνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

δοῖς, Ἰερμῆς, θολός, Αἴηλος, Θῶς. Κέρκης Λέκκιος.

501. **Ἀκροστιχίς**
 Τ' ὄρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν μέλος τῆς Κυβερνήσεως:
 1, Μέρος τοῦ ἄνθους· 2, Πόλις τῆς Πελοποννήσου· 3, Ἀρχαῖος μέγας ποιητής· 4, Ἀρχαῖος ῥήτωρ· 3. Θεῶ· 4, Ἅγιος θεολόγος· 5, Μυθικὸς αὐτοδίδος, Μέγας φιλόσοφος.

502. **Ἑλλειποσύμφωνον**
 ιου - η - αυ - ω
 Λαχτάρα τῆς Λευτεριῆς
 503. **Γρίφος**
 με με α
 ὦ | οφ | | ε |
 με με τίς | ε |
 με
 Δροσσταλάχτη

ΑΥΞΗΣΙΣ

τῶν Πνευματ. Δοκίσεων τοῦ φύλλου 28
 320. Ἀραβίον (ἀρα, βία) - 321. Δάμων-Δαίμων. - 322. Αὐλή-αὐγή. - 323. Γρίφος. - 324. Ἀκυροῦται. - 325-329. Διὰ τοῦ Δ: Μῆδος, δαυλός, ἔδρα, Πάδος, ὄδός. - 330. Τὸ περὶ τῶν ἐνὶ τῷ Ρ: Ρόδος, Πρίαιμος. Ἐβρος, Τριεσία, Τιβέριος, Ἀμβούβρον, Σουμάτρα - 331. ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ (Γεῦμα, Ναύλος, Ὀς, Θόλος, Ἰχθός, Σαύρα, Ἀποχή, Ὑποβολή, Τήλος, Οὐλή, Νομή). - 332. Δραστηριότης: καὶ ἐπιμονή κατακτοῦν τὰ πάντα. - 333. Μῆ ἐπιθόμει ἀδύνατα. (μὲ ἐπὶ θῆ, μία, δεινά, τὰ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

- [ΑΓ' - 534]
Οριεῖται, τὸ περισσότερο γιὰ σένα μῆτκα στὴν κίνηση. **Μιμίκα**
- [ΑΓ' 535]
Θῖασε **Χόλλυοντε**, εἶμα με τὸ μέρος σου. Ἔννοια σου ἕως, δέν μοιάζω τῆς **Σενίτας** πὺ ἄλλα λέει καὶ ἄλλα κάνει. **Μιμίκα**
- [ΑΓ' - 536]
Διαθέτω γκαζοντενεκὲ πλήρη ΦΑΙΤ πρὸς ἐξόντων τῆς ΣΚΝΗΠΑΣ. «Θιάσε **Χόλλυοντε**», ἐπωφελήσου. **Μιμίκα**
- [ΑΓ' - 537]
Ζάν, τί γίνεται ὁ **Πέτροβις**; Ἀντὺ, εὐχαριστῶ. Πουλὰς ἐξοπνάδα. **Σενίτα**
- [ΑΓ' - 538]
Νέλωσαν, πρόσδους βλέπουμς. Κάταλαβαίνεις; χαμόγελα κλπ. **Ὀνειροπλέχτρα, Φοιτητῆς**

[ΑΓ' - 539]
Διαγωνισμός: Ποῖο βιβλίο ἀπ' ὅσα διαβάσατε (Ἑλληνικὰ ἢ ξένα) ὄλες ἀφίσε τίς καλύτερες ἐντυπώσεις; Γιατί; Προθεορία διήγησι, συμμετοχὴ διδραχμῆ, Βραβεῖα: τρία βιβλία κατ' ἐκλογὴν. Δ/ση: Λούϊ Δάνο, Ἑλληνικὸ-Γλωσσάδα.
Ἀετιδεὺς

[ΑΓ' - 540]
Χλόη παιδάκι μου, φοβόμαι γιὰ τὸ μυαλό σου! Ὁ **Νέλωσαν** βέβαια καὶ σοὺ χαμογελοῦσε, ἐγὼ ὁμως ὄχι!
Γιόλα, Νέλωσαν, τί γίνεσαι;
Καπετάν Φάντασμα

[ΑΓ' - 541]
Ανταλλάσω Μ. Μυστικὰ με ὄλους-εξ ἄνω 14 ἐτών, Δ/σις: Γιούλιαν Μ. Μπούρα, Λάρισαν, διὰ **Μιράντα**

[ΑΓ' - 542]
Επισεμμένη **Δόδεθε**, ἀκόμα δέν ἀνταλλάσω Μ. Μυστικὰ γιατί εἶμαι μικρῆ· ὄμα μεγαλώσω ὄμως, δὲ θὰ σὲ ξεχάσω. Γιὰ τὴν ὄρα δὲν ἀπαντῶς καλύτερα στὸν **Τάσο Λούση**; περιμένει γράμμα σου ἐνα μῆνα τώρα.
Ἀγριομαραγιά

[ΑΓ' - 543]
Σφιγῆ, τὰ ἀλλότρια οἶκ ὄλα ἐξοπνάδες σάν τῆς σελίδος 43 τοῦ «Μακσονόπουλου» εἶναι ἄνωτερες ἀπ' τίς πνευματικῆς μου ἱκανότητες. Πάντως μὴ βλέπεις τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν **δραματικὴ ὄψη** τους.
Τάσος

[ΑΓ' - 544]
Αποκαλύψεις: Γιόλα=N. Παναγιούλα, Γιολάντα=Ι. Βλάχου, Ὀνειροπλέχτρα =Κ. Παππῆ, Ἐλνικ=Ε. Πλατοκοῦ, Λυσοχάρτο=Κ. Γρόλλιος. Νὰτ **Πίγκριαν**

[ΑΓ' - 545]
Αγαπήμενα μας **Ἐδέλι**, τώρα πὺ εἶγινες πραγματικὸς **Ἐδέλις**, ὄλθερμα συγχαρήτρημα. Σοὺ εὐχόμεστε ὄλοφωχα καλὸς ἀξωματικὸς κί' ἄστερα... καὶ **ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ**.
Ἄγγη, Ρενοῦλα, Τουτοῦλα

[ΑΓ' - 546]
Αδελφούλη μας **Ἐδέλι**, γιὰ τίς τόσο ἐπιτυχῆς ἐξετάσεις Σου στὴ Σχολὴ **Ἐδελιδῶν** συγχαρήτρημα.
Ὀλόχαρη, Χάρης

[ΑΓ' - 547]
Νέλωσαν, ἀποτόμως ἀρχίσεις πρόσδους τ **Φοιτητῆ**, τόσο σκόλα θυμώνεις; συγγνώμη.
Ὀνειροπλέχτρα

[ΑΓ' - 548]
Χλόη, οἱ δύο νεαροὶ πὺ σοὺ χαμογελοῦσαν δέν εἶναι ὁ **Καπετάν Φάντασμα** καὶ **Νέλωσαν**. Ἦθελαν νὰ σὲ γνωρίσω ἄλλὰ δέν πρόλαβα, γιὰ τί ἔφυγες.
Γιόλα

[ΑΓ' - 549]
Καπετάν Φάντασμα, Νέλωσαν, μήπως ἢ φλιθεραπεῖα σὰς κτύπησε στὸ κεφάλι ἢ χάσατε τίποτε στὸ μῆνιο σάν τὸ σπιτονικοκῆρ σὰς καὶ ὄνειραῖσθε συνεχῶς τὰ χαμένα;
Γιόλα

[ΑΓ' - 550]
Υπανθιμίζω (ΑΓ' - 407). Ἐπανέρχομαι στὴν παλιὰ Δ/ση: Μαρίνα Μαυρομμάτη, Νέα Φιλαδέλφεια, Ἀθήνας.
Παοχαλιδ

[ΑΓ' - 551]
Εθγενικὰ **Μυροτῆλη!** δέν πιστεύω γὰ μου ἀρνήθης ἕνα φώτλιο τετραδιάκι Δ/σις: (ΑΓ' - 208).
Ἑλληνικὸ Ἀκρογιάλι

[ΑΓ' - 552]
Ὀθέλινο **Τόσο**, θέλετε ἀλληλογραφίαι;
Νίνα-Νόρα (ὄμιος Μιράντας)